

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἐνῆργημα ἔριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαν δραχμὰς 100. Ἐξέμνητος
δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει
τῶν ὧλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 36ος

Ἐν Ἀθήναις 9 Φεβρουαρίου 1929

Ἔτος 51ον.—Ἀριθ. 10

HILDA WOOD

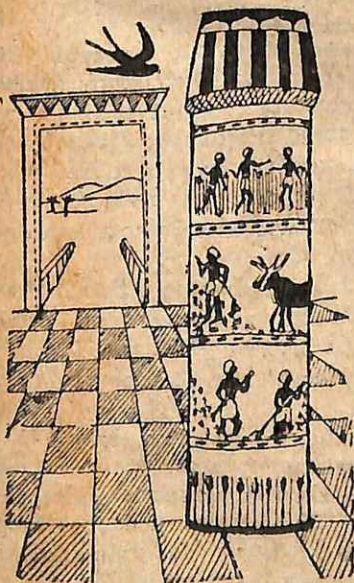
ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΟΥ ΝΕΙΛΟΥ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Πόσο χάρηκε ἡ Ἴσις ὅταν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια! Εὐχαρίστησε τὴν γυναῖκα, καὶ ἀμέσως μεταμορφώθηκε σὲ χελιδόνι καὶ πέταξε πάνω ἀπὸ τὸ Νεῖλο γιὰ νὰ βρῇ τὸ κιβώτιο. Σὲ λίγο ἔφθασε σ' ἓνα μέρος ὅπου ὁ ποταμὸς χωρίζεται σὲ δύο καὶ δὲν ἤξερε ποῖ νὰ διαλέξη. Ἐνῶ ὅμως βρισκόταν στὴν ἀμνηχανίαν αὐτή, εἶδε κάτι παιδάκια πού ἔπαιζαν στὴν ἀκροποταμιά. Τὸ ἓνα ἀπ' αὐτὰ ἔκλαιγε, καὶ ἂν κι' ἦταν καταλυπημένη, δὲ μπορούσε νὰ βλέπῃ τοὺς δυστυχισμένους χωρὶς νὰ τοὺς βοηθήσῃ. Ξαναπῆρε λοιπὸν τὴν ἀνθρώπινη μορφή της καὶ πλησίασε τὸ παιδί πού ἔκλαιγε.

«Εἶδα ἓνα ὁμορφο κουτί, πού τόσερνε ὁ ποταμὸς καὶ δὲν μπόρεσα νὰ τὸ πάρω· θέλω νὰ πιάσω τ' ὁμορφο κουτί!» φώναζε τὸ παιδάκι.

«Κατὰ ποῦ πῆγε;» ρώτησε βιαστικὰ ἡ Ἴσις.

«Ἐνα χελιδόνι πετοῦσε γύρω ἀπὸ τὸν στημένο κορμό...» (Σελ. 110, στ. α')

«Νά, ἀπὸ δῶ» τῆς εἶπε, κι' ἔδειξε μὲ τὸ χεράκι του τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ δύο ρεῦματα. «Θά πᾶς νὰ μοῦ τὸ φέρης;»

«Ὁχι» τοῦ ἀπάντησε ἡ Ἴσις. «Δὲν μπορῶ νὰ κάμω αὐτὸ γιὰ σένα, ἀλλὰ πάρε τοῦτο». Καὶ μὲ τὴ μαγική της τέχνη ἔκαμε ἓνα ὁμορφο κουτάκι καὶ τὸ ἔδωσε στὸ παιδάκι, κι' ἔπειτα ξανάγινε χελιδόνι καὶ σὰν ἀστραπή, πέταξε πάνω ἀπ' τὸν ποταμό.

Κι' οὔτε τότε θὰ κατόρθωνε τίποτε, ἂν δὲν συναντοῦσε τὸν Πάνα, τὸν θεὸ τῶν ὀφθαλμῶν, πού τῆς εἶπε:

«Τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ ἔφερε τὸ κιβώτιο στὴ θάλασσα, καὶ τὰ κύματα τῆς θάλασσας τὸ ἔφεραν στὴ Βαβυλῶνα. Ἐνὰ μαγικὸ δένδρο τὸ ἀγκάλιασε καὶ τὸ ἔκανε μέρος τοῦ κορμοῦ του. Ὁ βασιλιάς τῆς χώρας ἐκείνης, σ' ἓνα του κυνήγι, εἶδε τὸ θαυμάσιο αὐτὸ δένδρο καὶ πρόσταξε νὰ τὸ κόψουν καὶ νὰ τὸ στήσουν στὴν αἴθουσα τοῦ θρόνου, καὶ τὸ θεωρεῖ τώρα. σὰν ἕνα ἀπ' τοὺς πρῶτους πολυτίμους θησαυροὺς του».

Μὲ τί ταχύτητα, ἡ Ἴσις πέταξε στὴ Βαβυλῶνα! Ὅταν ἔφθασε, ξαναπῆρε τὴν ἀνθρώπινη μορφή της καὶ στάθηκε μέσῳ σ' ἓνα ἄλσος, κοντὰ στὸν βασιλικὸ κήπο, γιὰ νὰ σκεφθῇ τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ.

Ἡ Ἴσις δὲν ἦταν μιὰ συνηθισμένη γυναῖκα. Τὸ πρόσωπό της ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ ὁμορφιὰ καὶ καλοσύνη, οἱ κινήσεις της εἶχαν τόση χάριν, πού καμμιά πριγκίπισσα τῆς γῆς δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ ἔχῃ· καὶ ὅπουδήποτε κι' ἂν πῆγαινε, γέμιζε τὸν ἀέρα μ' ἓνα ὑπέροχο ἄρωμα.

Κάποια ὑπηρέτρια τοῦ παλατιοῦ εἶ-

χε βγεῖ στὸ ἄλσος γιὰ περίπατο, κι' ὅταν εἶδε τὴν ξένη κυρία, τὴ ρώτησε ἀπὸ ποῦ ἐρχότανε καὶ τί ὑπηρεσία μπορούσαν νὰ τῆς προσφέρουν.

«Ἐρχομαι ἀπὸ μιὰ μακρινὴ χώρα καὶ θέλω νὰ δῶ τὴ βασίλισσά σας». εἶπε ἡ Ἴσις καὶ μὲ συμπάθεια χαίδεψε τὰ κατσαρά μαλλιά τοῦ κοριτσιοῦ,

«Μεγάλα φίδια σφύριζαν φοιχτά». (Σελ. 110, στ. γ')

Ὅταν ἡ ὑπηρέτρια ξαναγύρισε στὴ δουλειά της, ἡ βασίλισσα αἰσθάνθηκε τὸ ὥρατο ἄρωμα πού ἐρχόταν ἀπ' τὰ μαλλιά της.

«Ποῦ εἶχες πάει;» τὴ ρώτησε.

«Στὸ ἄλσος, ὅπου συνάντησα μιὰ ὁμορφὴ ξένη κυρία, πού μοῦ εἶπε πῶς ἐρχεται ἀπὸ πολὺ μακριὰ καὶ θέλει νὰ σὰς ἴδῃ».

Ἡ βασίλισσα εἶχε ἓνα μικρὸ παιδί, πού ἦταν βαρεὶά ἄρρωστο. Κανένας γιὰ τὸς δὲν μπόρεσε νὰ τὸ κάμῃ καλά, καὶ γι' αὐτὸ σὰν ἄκουσε γιὰ κάποια ξένη καὶ μύρισε τὸ θαυμάσιο ἄρωμα, τῆς γεννήθηκε ἡ πεποίθησις ὅτι οἱ θεοὶ στέλνουν τὴν ξένη αὐτὴ κυρία γιὰ νὰ θεραπεύσῃ τὸ παιδί της· εἶπε λοιπὸν στὴν ὑπηρέτρια νὰ ξαναπάῃ ἀμέσως στὸ ἄλσος καὶ νὰ τῆς φέρῃ τὴν ξένη.

Μόλις εἶδε τὴν Ἴσιδα, ἡ βασίλισσα κατάλαβε ὅτι ἡ διαίσθησή της ἦταν σωστή, καὶ τῆς εἶπε: «Μεῖνε καὶ ἔχε στὸ παλάτι μου, γιὰ ν' ἀναθρέψῃς τὸ παιδί μου. Τότε θὰ εἶμαι βέβαιη ὅτι τίποτε κακὸ πιά δὲ θὰ τοῦ συμβῇ».

Κι' έτσι η Ίσις ἐγκαταστάθηκε στὰ ἀνάκτορα, καὶ γρήγορα τὸ παιδί μετ' ἐξέλιξε τῆς ἐγίνε δυνάτ' κι' ὠραίο. Ἀλλὰ γρήγορα διάφορες φήμες ἀρχίσανε νὰ κυκλοφοροῦν γιὰ τὴ νέα τροφή: «Ἐνα χελιδόνι συχνὰ ἐβγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιό της καὶ πετοῦσε γύρω ἀπὸ τὸν στήμένο κορμό, στὴν αἴθουσα τοῦ θρόνου. Καὶ τὴ νύχτα ἀκούονταν παράξενα τριξίματα, σὰν ἀπὸ φωτιά, ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ὅπου κοιμώταν ἡ Ίσις καὶ τὸ βασιλόπουλο.

Στὴν ἀρχή, ἡ βασίλισσα, δὲν ἔδινε καμμιά πίστη στὶς φήμες αὐτές· ἀλλὰ κάποτε, ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι τοῦ παλατιοῦ ἐπέμεναν, ἀποφάσισε νὰ κρυφθῇ μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ παιδιοῦ της καὶ νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει.

Καὶ σὰν ἦλθαν τὰ μεσάνυχτα, εἶδε τὴν Ίσιδα νὰ σηκώνεται καὶ νὰ πέρνει στὴν ἀγκαλιά της τὸ παιδί, κι' ἀμέσως μεγάλες φλόγες νὰ τοὺς περικυκλώνουν. Ἀλλ' ἐνὸς βρισκόταν μέσα στὶς φλόγες, ἡ Ίσις χαμογέλουσε στὸ μωρὸ κι' αὐτὸ πάλι γέλοσε μαζί της.

Μόλις τὰ εἶδε αὐτὰ ἡ μητέρα, ἀνατρίχιασε καὶ ξεπετάχθηκε ἀπ' τὸ μέρος ποὺ εἶχε κρυφθῇ. Ἀμέσως σβουθήκανε οἱ φλόγες καὶ φάνηκε ἡ Ίσις νὰ κρατᾷ στὴν ἀγκαλιά της, κοιμισμένο γλυκά, τὸ μωρό.

«Ποῖα εἶσαι;» τὴ ρώτησε μετ' ἀγωνία ἡ μητέρα.

«Εἶμαι θεά» τῆς ἀπάντησε ἡ Ίσις. «Γιατὶ δὲν μοῦ εἶχες ἐμπιστοσύνη; Ἀδελφὴ τῆς νύχτα θάκανα ἀθάνατο τὸ παιδί σου τώρα ὅμως εἶναι ἀργά».

Τὴν ἐπομένῃ ὁ βασιλεὺς ζήτησε νὰ ἰδῇ τὴ θεὰ γυναῖκα.

«Ἡ βασίλισσα μοῦ μίλησε γιὰ σὰς», τῆς εἶπε. «Δὲν ξέρω ἂν ἡ γνώμη της γιὰ σὰς εἶναι σωστή ἢ ὀχι, ἀλλὰ πῆτε μοῦ, μετ' οἷον τρόπο μπορῶ νὰ σὰς ἀνταποδώσω τὴν καλοσύνη σας γιὰ τὸ παιδί μου;»

«Ἡ ἀνταμοιβὴ ποὺ ζητῶ», εἶπε ἡ Ίσις «εἶναι ὁ μέγας κορμὸς ποὺ τὸν ἔκοψες ἀπ' τὸ παραθαλάσσιο δένδρο. Γιὰ σένα ἔχει ἀξία γιὰ τὴν ἐξωτερικὴ του ἐμφάνιση· γιὰ μένα ὅμως γιατί κάτι θαυμάσιον κρύβει μέσα του».

Κι' ὁ βασιλεὺς πρόσταξε ν' ἀνοίξουν τὸν κορμό, καὶ μέσα σ' αὐτόν, ἡ Ίσις βρῆκε τὸ κιβώτιο.

«Τὸ δένδρο αὐτὸ περιεῖχε ἓνα θεῶν» εἶπε ἡ Ίσις. «Φύλαξέ το μετ' εὐλάβεια καὶ τὸ παλάτι σου, πάντοτε θάναι εὐλογημένο».

Μετ' ἐφεξῆς τότε τὸ θαυμάσιον κιβώτιο σὲ μιὰ ἐρημνὴ παραλία καὶ προσευχήθηκε πάνω ἀπ' αὐτὸ στὸν Ρά, τὸν θεὸ Ἥλιον, νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ ξαναδώσῃ γιὰ τὸν ἄντρα της.

Κι' ὁ Ρά ἔστειλε τὴν ψυχὴ τοῦ Ὀσιρι πάλι στὴ γῆ, καὶ ξεπήδησε ἀπὸ τὸ κιβώτιο μετ' τὴν προηγούμενὴ του μορ-

φή, κι' ἐξήση μετ' τὴν Ίσιδα εὐτυχισμένα. Σὲ λίγο ἡ Ίσις ἐγέννησε ἓνα παιδί, τὸν Ὄρο, ὁ ὁποῖος ὅταν μεγάλωσε, νίκησε τοὺς ἐχθροὺς τοῦ πατέρα του καὶ ξαναπῆρε ἀπ' αὐτοὺς τὴ βασιλεία.

Ὅταν τελείωσε ἡ γήϊνη ζωὴ τοῦ Ὀσιρι, ξαναγύρισε στὸν Οὐρανό, κι' ἐπειδὴ γινώριζε καλὰ τοὺς κόσμους, τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἐγίνε βασιλεὺς τοῦ ἀστρικοῦ κόσμου, ἀπ' ὅπου περνοῦν οἱ ψυχὲς ὅταν φεύγουν ἀπὸ τὴ γῆ, γιὰ νὰ πάνε στὸν οὐρανό.

Οἱ ταξιδιώτες εὐχαρίστησαν τὸν ἔμπορον γιὰ τὴν ἱστορίαν ποὺ τόσο ὠραία τοὺς διηγήθηκε, κι' ὅταν τὸ καὶ ἐφθάσε στὸν προορισμό του, ὁ καθένας πῆγε σπῆτι τοῦ.

Στὸ Καρνάκ ὅλα ἄρσαν τοῦ Κεμάλ, περισσότερο ὅμως ἀπ' ὅλα ἡ λεωφόρος ποὺ ἔχει δεξιὰ κι' ἀριστερὰ Σφίγγες με κεφάλια κοριοῦ, κι' ὁ μικρὸς ναὸς τοῦ Φτά, ὁ ὠραιότερος ἀπ' ὅλους. Ὁ ναὸς αὐτὸς ἔχει πολλὰ εἰσόδοι, γιὰ νὰ μῆς στὸν περίβολο καὶ στὸ ἱερό του, καὶ μέσα σ' αὐτόν ἦταν ἡ εἰκόνα μιᾶς θεᾶς ποὺ ὁ Κεμάλ πολὺ συχνὰ τὴν κοίταζε με θαυμασμό, γιατί ἦταν πολὺ ὁμορφὴ κι' ἐνόμιζε πὼς τὰ μάτια της τὸν παρακολούθουν, ὅπου κι' ἂν πῆγαινε.

Δὲν συνάντησε τὸ Πνεῦμα τῆς πύλης τοῦ ναοῦ, ἀλλὰ ἔκαμε φιλίες μετ' ἑνὶ παρὰ ξένην γριά, ποὺ καθόταν σὲ μιὰ καλύβα κοντὰ στὸ ναό. Ἀν κι' ἦταν φτωχή, φαίνονταν πολὺ εὐτυχισμένη, κι' ἔλεγον πὼς ἦταν μάγισσα. Ὁ Κεμάλ συχνὰ πῆγαινε στὴν καλύβα της, γιὰ νὰ τὴν ἀκούῃ, κι' ἐκεῖνη πάντοτε τοῦ διηγόταν τί ἔδλεπε στὶς ὀπτασίες της. Καὶ μιὰ βραδυὰ, ποὺ ὁ Κεμάλ εἶδε μιὰ κηδεῖα τὴ ρώτησε τί συμβαίνει ὅταν πεθαίνει ἓνας ἄνθρωπος.

«Πῶς;» τοῦ λέει μετ' ἑλπίδι «ὁ ἄνθρωπος ποτὲ δὲν πεθαίνει. Μόνο τὸ ἄχρηστό του σῶμα πετᾷ, ὅπως καὶ σὺ πετᾷς τὸ παλτό σου, ὅταν παλιώσῃ. Κι' ἂν ἦταν καλὸς, πηγαίνει στοὺς Τόπους, ὅπου ὑπάρχει Τελεία Εἰρήνη. Ἐγὼ πολλὰ φορὲς ἔχω πάει ἐκεῖ. Εἶναι ἓνας τόπος ποὺ μοιάζει μ' αὐτὸν ἐδῶ. Κι' ἐκεῖ ὑπάρχει ὁ Νεῖλος, κι' οἱ ἄγροι καὶ τὰ ζῶα κι' οἱ ἄνθρωποι, ποὺ σπέρνουν καὶ θερίζουν τὸ σῆμα καὶ κάνουν χίλιες ἄλλες ἀκόμη ἐργασίες. Ὁ καθένας ἐκεῖ εἶναι εὐτυχισμένος, γιατί ἔχει ὅ,τι ἐπιθυμεί. Ὅλοι ὅμως δὲν μένουν πολὺ στὸν εὐτυχισμένον αὐτὸν τόπον, γιατί ἡ παραμονὴ τους ἐκεῖ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ζωὴ ποὺ ζήσαν ἐδῶ κάτω στὴ γῆ. Ὁ σῶς ὅλοι πρέπει νὰ περάσουν ἀπὸ μιὰ σκοτεινὴ κοιλάδα, προτοῦ πάνε στοὺς Τόπους τῆς Τελείας Εἰρήνης.

«Καὶ θυμάμαι» τοῦ λέει ὕστερα ἀπὸ λίγο, «ἓνα ἄνθρωπο ποὺ τὸν ἔλεγον Σακάτ Ἀλῆ, καὶ ποὺ ζοῦσε κακὴ μάλλον ζωὴ στὸν κόσμον αὐτόν. Ἦταν φιλάργυ-

ρος, καὶ ἂν καὶ εἶχε μαζέψῃ ἀρκετὰ χρήματα, ἔστειλε τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του νὰ ζητιανεύουν. Κι' ἦταν ἀκόμη πολὺ σκληρὸς στὰ ζῶα, καὶ παραφρόνωνε τοὺς γαϊδάρους του τόσο, ὥστε ἔνας ἀπ' αὐτοὺς τοῦ ψόφησε, ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴν κόπωση.

«Κάποτε πέθανε. Ἐγὼ βοηθοῦσα τὴν ψυχὴ τοῦ πατέρα μου, ἐκεῖνη τὴ νύχτα, καὶ γι' αὐτὸ ἔτυχε νὰ βρεθῶ ἐκεῖ καὶ νὰ τὸν ἀναγνωρίσω, ποὺ περίμενε στὴν εἰσοδὸς τῆς κοιλάδας.

«Ἐπρεπε ὅλοι νὰ περιμένουν μαζί μετ' ἐκείνους ποὺ πέθαναν τὴ νύχτα, μέχρις ὅτου φθάσῃ ἡ βάρκα τοῦ Ρά, τοῦ θεοῦ Ἥλιου, κι' ἔτσι νὰ φθάσουν σ' ἐκεῖνον τὸν κόσμον. Καὶ μόλις ἐφθάσε ἡ βάρκα, ὅλοι ἀνεβήκαμε κι' ἄρχισε τὸ ταξίδι μας στὸν οὐράνιον Νεῖλο, ποὺ περνᾷ μέσα ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ κοιλάδα γιὰ νὰ φθάσῃ στοὺς Τόπους τῆς Τελείας Εἰρήνης.

«Μόλις ἡ ψυχὴ τοῦ πατέρα μου πάτησε πάνω στὴ βάρκα, ἀμέσως ἀποκοιμήθηκε βαθεῖα. Κι' αὐτὸ συμβαίνει σ' ὅλες τὶς καλὰς ψυχές, ποὺ ξυπνᾶνε ὅταν φθάσουν στοὺς μακάριους Τόπους. Ἡ ψυχὴ ὅμως τοῦ Σακάτ Ἀλῆ δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῇ, καὶ σὺν ἐκείνησιν, εἶδε τεράστιους κροκόδειλους, μ' ἀνοιχτὰ τὰ μεγάλα τους στόματα, νὰ κολυμβοῦν γύρω ἀπὸ τὴ βάρκα. Κι' ὅσο προχωροῦσαν, οἱ ἀκτὲς γινόνταν περισσότερο ἀπτόμετες καὶ μεγάλα φεῖδια κρεμοῦσαν τὰ κεφάλια τους πάνω ἀπὸ τὴ βάρκα καὶ σφύριζαν φριχτά.

«Κι' ὁ δυστυχισμένος Σακάτ Ἀλῆ ἔτρεμε ἀπὸ τὸ φόβο καὶ τὴν ἀγωνία, ὥς ὅτου ὕστερα ἀπὸ ἑπτὰ ὥρες ταξίδι, ἡ βάρκα ἐφθάσε στὸ παλάτι τοῦ Ὀσιρι. Καὶ τότε ὅλες οἱ ψυχές, ποὺ δὲν κοιμόνταν, παρουσιάσθηκαν μπροστὰ τοῦ γιὰ νὰ κριθῶν.

«Σακάτ Ἀλῆ» τοῦ λέγει ὁ Ὀσιρις «τί καλὸ ἔκαμες στὸν κόσμον; Ἐπρόστατες ἀδύνατους, ἐφύτεψες δέντρα, ἔκαμες βρύσες, ἀνακούφισες ἀρρώστους, ὑπεράσπισες ἀδικουμένους; Καὶ τί ἔκαμες στοὺς πῶς μικροὺς ἀδελφούς σου, τὰ ζῶα, ποὺ σοῦ εἶχαν ἐμπιστευθῇ; Φέρθηκες μετ' ἐκείνους σ' αὐτὰ; Ὑπάρχει κανεὶς φίλος νὰ πῇ τίποτε καλὸ γιὰ τὴν ψυχὴν αὐτῆ;»

Ὁ δυστυχισμένος ὁ Σακάτ Ἀλῆ πνιγόταν ἀπὸ τὴ λύπη, γιατί στὴν παρουσία τοῦ μεγάλου θεοῦ, ἔδλεπε μετ' ἀπραγματικὸ φῶς ὅλες του τὶς κακὲς πράξεις.

«Κύριε» εἶπε «δὲν ἔμαθα καλὰ τὸ μᾶθημά μου. Ὅταν ἔπρεπε νὰ μάθω νὰ μιλῶ ἀληθινὰ, ψέμματα ἄφιναν νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ στόμα μου· ὅταν ἔπρεπε νὰ μάθω νὰ αἰσθάνομαι συμπάθεια, τὸ θυμὸ ἄφιναν νὰ πλημμυρίζῃ τὴν καρδιά μου· κι' οὕτως ἔδλεπα τὴν ὁμορφίαν ποὺ ἦταν γύρω μου, στὰ λουλούδια, στὰ

δέντρα, στὸν ποταμό, στὸν οὐρανό...»

«Δὲν ἔχεις οὕτε μιὰ καλὴ πράξη ἢ καλὴ σκέψη;» ρώτησε ὁ Ὀσιρις.

«Ἰσως νὰ τὸ ἔχει ξεχάσει· ἀλλὰ σὰν ἦταν μικρὸ παιδάκι, μοῦ ἔδωσε κάποτε ποὺ διψοῦσα νὰ πιῶ λίγο νερό», εἶπε ἓνα ἄλογο, ποὺ πλησίασε στὸ θρόνον τοῦ Ὀσιρι.

«Ναὶ ὅταν ἦμουν ἀρρώστη, μοῦ ἔστειλε καλὰς σκέψεις», ἀκούστηκε μιὰ ἄλλη φωνή. Ἦταν ἡ ψυχὴ τῆς γυναίκας τοῦ ποὺ μίλησε.

Κι' ἔτσι, ἂν κι' ἦταν κακὸς ἄνθρωπος, βρέθηκε ὅτι εἶχε καὶ κάποιους φίλους, γιατί ὅποιαδήποτε σκέψη ἢ πράξη ποὺ δὲν εἶναι ἐγωϊστικὴ, ὁσοδήποτε μικρὴ κι' ἂν εἶναι, δὲν παραβλέπεται.

«Γιὰ τίς καλὰς σου αὐτὰς σκέψεις καὶ πράξεις, θὰ πᾶς γιὰ ἓνα μικρὸ διάστημα στοὺς Τόπους τῆς Τελείας Εἰρήνης, εἶπε ὁ Ὀσιρις· κι' ἐπειδὴ πολὺ λίγο ἔμεινε τὸ μᾶθημα τῆς ζωῆς, γρήγορα θὰ ξαναγυρίσῃ στὴ γῆ, γιὰ νὰ τὸ μᾶθῃς καλύτερα».

Τότε ἡ ψυχὴ τοῦ Σακάτ Ἀλῆ ξαναγύρισε στὴ βάρκα τοῦ Ρά καὶ πῆγε, μαζί μετ' τὴν ψυχὴ τοῦ πατέρα του ποὺ κοιμόταν, στοὺς οὐράνιους τόπους.

Τὴν ἄλλη φορὰ, ποὺ ξαναγύρισε στοὺς Τόπους ἐκείνους, τὸν βρῆκα ἀρκετὰ στενοχωρημένο, καὶ κατάλαβα ὅτι πλησίαζε ὁ καιρὸς γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ γῆ καὶ νὰ πάρῃ ἄλλο σῶμα. Ὁ πατέρας μου ὅμως, ποὺ ἦταν καλὸς ἄνθρωπος, θὰ μείνῃ στοὺς μακάριους ἐκείνους Τόπους χίλια χρόνια».

(Ἀπὸ τὸ Ἀγγλικό)

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΠΕΦΑΝΗΣ

ΦΥΣΑΡΜΟΝΙΚΕΣ

Λιγόντες, ἔπνους δοκιμίες, ἀνησυχοῦν τὶς γειτονιές καὶ μελετοῦν Πρωτοχρονιές.

Τραγοῦδι δὲν ἀκούς ποτέ, μὰ ἀταίριαστες καὶ βαρετὲς νότες, ἀραυτοῦ μισοτῆς.

Χώριες, μισές, περυστικὲς, θαρρεῖς καὶ μοιάζουν μερικὲς μετανοημένους—κοιμικές.

Στὴν κοῦρα τὴ μέρα, τὴ σθηστή, κλῶθει ἀνεμόσκινη στριφτὴ· στὸ τζάμι τρέμει τὸ χαρτί.

Μουδιάζει ἡ πλύση στὰ σχοινιά, καὶ λίγο μέλι, στὴ γωνία, τῶς νερόσει ἡ παγωνιά...

Μὰ ἐσὺ δὲν θὲς ἀπαντοχή: Νάτρομες σύγκορη, φτωχὴ, ἄς δώσουν ξανά, Ψυχὴ!

Ἀνατριχίλα ριγελή, λαχτάρα τοῦ βορροῦ τορελλὴ ἀπὸ τῆς ξέστας πῶς πολὺ!

Μέθη, τρεμοῦλα, πῶς γλυκεῖα σὰ βοῦζε ἄδεια ἡ παραστία· ἔλειπε ὁλότελα ἡ φωτιά!

Παλιὲ ὄνειρόκοιμη! κλειδιά δὲν ἔχεις, μήτε ἀντιφεγγιά... Δὲν ἔχεις φοῖβισμο, καρδιά.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΤΟΤΟΥ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη, ὁ Τοτός, ὁ Γιώργος καὶ ὁ Χρονάκης ἀντάμωναν ταχτικά κι' ἐργαζόνταν κοινὰ οἱ τρεῖς τους.

Τί καὶ τί ἔκαναν, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σὰς τὸ πῶ. Ἀπ' ὅσα σὰς εἶπα, μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τί χρειάζονταν, γιὰ νὰ γίνῃ ἓνα τέτοιο Θηριοτροφεῖο. Ἐπειτα θὰ τὸ ἰδοῦμε παρακάτω καὶ θὰ κρίνουμε τὸ ἔργο Τοτοῦ καὶ Συντροφίας.

Στὸ ἀναμειγῆ, εἶχε διαδοθῇ στὸ χωριὸ πὼς θάφτανε σὲ λίγο ἓνα «μεγάλο Θηριοτροφεῖο», καὶ τὰ παιδιά μιλοῦσαν γι' αὐτὸ καὶ τὸ περιέμεναν ἀνυπόμονα.

Ἐννοεῖται πὼς οἱ Σύντροφοι εἶχαν φροντίσει νὰ τὸ διαδώσουν. Φυσικά, ἡ εἰδηση γιὰ τὸ χωριὸ ἦταν καταπληκτικὴ. Κι' ἡ φαντασία τῶν παιδιῶν ἔδινε κι' ἔπαιρνε.

Καθὼς εἶπαμε, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ χωριατόπουλα, ἦταν καὶ παιδιά τῆς χώρας ποὺ ἐξακολοῦσαν ἐκεῖ γύρω. Μὰ κι' αὐτὰ κι' ἐκεῖνα δὲν μιλοῦσαν πιά γιὰ τίποτ' ἄλλο. Στὴν πλατεία, στὸ δάσος, στὸ σταθμό, στὰ περιβόλια, παντοῦ ὅπου μαζεύονταν παιδιά, ἀκούγες:

— Θηριοτροφεῖο, καλέ, γιὰ φαντάσου!

— Θάχῃ καὶ λιοντάρια!

— Θάχῃ καὶ τίγρεις!

— Ἐνας ἐλέφαντας, λέει, θὰ μᾶς κοιβαλῇ στὴ ράχη του σὰ γαϊδουράκι!

— Ναί. Ἀραξέροξῃ τὸν λένε!...

— Ἐνας κροκόδειλος θάνοιγῃ τὸ στόμα του καὶ θὰ μπαίγῃ μέσα τὸ λιοντάρι!

— Θάχῃ κι' ἓνα φίδι χοντὸ καὶ μακρὸ σὰν κατάρτι καραβιοῦ!

— Ὁχι! Δυὸ φίδια θάχῃ. Καὶ τὸνα θὰ τρώῃ τ' ἄλλο!

Ρωτοῦσαν τοὺς μεγάλους:

— Ἀλήθεια, μπαμπά;.. ἀλήθεια, μητέρα;.. ἀλήθεια, μπαμπά;

Οἱ μεγάλοι ἀπαντοῦσαν:

— Μὴν τὰ πιστεύετε αὐτὰ σὰν κουτόπαιδα!.. Τί γυροῦν ἐδῶ Θηριοτροφεῖο;.. Αὐτὰ πάνε μόνο στὶς μεγάλες χώρες. Ἐδῶ τὸ πολὺ-πολὺ νὰρθῇ κανένας σαλτιμπάγκος μετ' δυὸ-τρεις μαϊμούδες.

Μὰ τὰ παιδιά δὲν ἤθελαν νὰ πεπισθῶν. Καὶ μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα δὲν ἔπαυαν νὰ περιμένουν τὸ Μεγάλο Θηριοτροφεῖο, νὰ μιλοῦν γι' αὐτὸ καὶ νὰ βλέπουν στὸν ὕπνο τους κροκόδειλους νὰ καταπίνουσιν λιοντάρια, καὶ φίδια μετὰ σὰν κατάρτια καραβιοῦ...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ - ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΙΚΡΟΣ μου φίλος, ἀφοῦ πῆρε ἀπὸ κάτω τὸ φυλλάδιό του, ἀνέβηκε, κατὰ τὴ συνήθειά του, νὰ με ἰδῇ. Εἶν' ἕνα χαριτωμένο παιδάκι δέκα χρονῶν, ποῦ τὸ κάνω γούστο. Πολὺ διακριτικό, ἅμα μὲ βλέπει νάχω δουλειά, κάθεται ἤσυχα σὲ μιὰν ἄκρη καὶ περιμένει νὰ τελειώσω. Ἐπειτα ἀρχίζει τὸ ἀλευρογύρισμα. Φυλλομετρᾷ τὰ καινούργια βιβλία, τὰ περιονικά, ὅτι βρίσκει στὸ γραφεῖο μου, μὲ ρωτᾷ γιὰ ὅλα καὶ λέει τὴ γνώμη του γιὰ τὸ κάθε τι... Κάθισε λοιπόν, ἐπειδὴ ἔγραφα, καὶ περίμενε διαβάζοντας τὸ φυλλάδιο. Μία στιγμή τὸν ἄκουσα νὰ μουρμουρίζει μονάχος του:

«— Ἀλήθεια βαρυνειμωνιά... μὰ ὅχι ἐδῶ-μέσα...»

«— Τὴν Ἀθηναϊκὴν Ἐπιστολὴν διαβάξεις», συλλογίσθηκα.

Σὲ λίγο πάλι:

«— Μία μὴνα!... χά, χά, τί ἄστεϊο!...»

Μὰ σὲ λίγο, μὲ ἄλλο ὕψος:

«— Ἀ, μὲ αὐτὸ εἶναι πολὺ λυπηρό!...

Αὐτὸ εἶναι τραγικό!...»

— Ποιό; ρώτησα ἀπὸ τὴ θέση μου.

— Ὅα σὰς πῶ ἅμα τελειώσετε, μοῦ ἀποκρίθηκε.

— Τελείωσα, λέγε μου.

Ἐτρεξε κοντά μου;

— Τὴν Ἐπιστολὴν σὰς σήμερα, μοῦ εἶπε, μὰς τὴν ἀφήσατε ἀτέλειωτη. Τί ἀπόγινε μὲ τὸν Ἀναστασάκη; Τοῦ πῆρε ἡ μητέρα του τὸ τσιπουνάκι; ἢ κρυώνει ἀκόμα τὸ κακόμοιρο;

— Μ' αὐτὸ εἶναι εὐκολο νὰ τὸ καταλάβω κανέναν. Καὶ θεώρησα περιττὸ νὰ τὸ πῶ...

— Δὲν τοῦ πῆρε δηλαδὴ;

— Φυσικά! Ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα ὁ Ἀναστασάκης δὲν μπόρεσε νὰ βαστάξῃ ἐπειδὴ πεῖνοσε, κι' εἶπε πὺρ ὅτι ἔβριζε τὴ νηστεία του ἀπὸ τὴν ἄλλη. Μὰ νομίζεις πὺρ τὴν ἄλλη μπόρεσε;... Ἐλεγε πὺρ δὲ θὰ φάῃ «μία μὴνα» ὅσο ἦταν χορτάτος; μὰ ὅταν τὸν ἐκοβε ἡ πείνα, τὸ ἔλεγε. Ἐπειτα, τί θάβγαίνε ἀπὸ τὴ νηστεία του; πόσα θὰ οἰκονομοῦσε, ἢ φτωχὴ τοῦ μητέρου; «Ὅχι «μία μὴνα», μὰ καὶ τρεῖς νὰ μὴν ἔτρωγε ὁ Ἀναστασάκης... ἕνα παιδάκι τεσσάρων χρονῶν... φαντάσου!

— Μὰ καὶ τὸ τσιπουνάκι του δὲν θὰ κόστιζε πολλὰ...

— Καὶ πενήντα δραχμὲς νὰ κόστιζε, κι' εἰκοσιπέντε μόνο, ἢ μητέρα του, πιστέψτε, δὲ θὰ τίς εἶχε... Ἐχει κι' ἄλλα παιδιὰ ἢ κακομοῖρα... Κι' εἶναι χήρα... Καὶ δὲν ξέρεي ἄλλο παρὰ νὰ πλένῃ... Μόλις καὶ μεταβίβας βγάλλει τὸ καρβέλι.

— Μὰ εἶναι φοβερὸ νὰ κρυώνει ἕνα παιδάκι τεσσάρων χρονῶν! φώναξε ἐδῶ ὁ μικρὸς μου φίλος. Ὅποιος διαβάσει τὴ σημερινὴ Ἐπιστολὴν σὰς, θὰ σὰς πῇ... ἐγωῖστή! Ναι, ναι, ἐγωῖστή! Φροντίσατε μόνο γιὰ τὸν ἐαυτὸν σὰς καὶ γιὰ τὴ γάτα σὰς. Ἀμα ξεσταθήκατε δῶ-μέσα οἱ δυὸ σὰς, ἡσυχάσατε. Καὶ τὸν Ἀναστασάκη τὸν ἀφήσατε... νὰ κρυώνει!

— Μὰ τί ἤθελες; Νὰ τὸν πάρω κι' αὐτὸν ἐδῶ-μέσα, ἀπὸ τὴ γειτονιά, καὶ νὰ τὸν καθίσω κοντὰ στὴν σόμπα, μὲ τὴ Χιονία;... Θάρχίζαν τὰ παιχνίδια καὶ δὲ θὰ μᾶφιναν ἡσυχία.

— Ὅχι, δὲν εἶπα αὐτό. Μποροῦσατε ὅμως νὰ δώσετε τῆς μητέρας του ἕνα εἰκοσιπεντάριχο. νὰ τοῦ πάρῃ τὸ τσιπουνάκι, νὰ μὴν κρυώνει κι' αὐτὸ τὸ κακόμοιρο...

— Ἐτσι λὲς ἐσύ;

— Ἐτσι λὲω βέβαια!

Ὁ μικρὸς μου φίλος, βλέπετε, εἶχε τὴ γνώμη του, εἶχε κι' ὅλο τὸ θάρρος τῆς γνώμης του. Δὲν μοῦ κακοφάνηκε καθόλου. Καὶ τοῦ ἀποκρίθηκα σὰ νάχα μπροστά μου ἕνα μεγάλο:

— Μικρέ μου φίλε, ἂν ἦταν νὰ δίνω ἕνα εἰκοσιπεντάριχο κάθε φορὰ ποῦ βλέπω, ἢ ἀκούω, ἢ φαντάζομαι ἕνα παιδάκι νὰ κρυώνει, τότε θὰ κρύωνα κι' ἐγώ, γιατί δὲ θάχα νὰγοράσω οὔτε κάρβουνα γιὰ τὴν σόμπα μου! Τὰ παιδάκια ποῦ κρυώνουν εἶναι πολλὰ, ἀπειρα, καὶ τὰ εἰκοσιπεντάρικα μου, δυστυχῶς, εἶναι μετρημένα. Ἐ, βέβαια, δὲν σοῦ λέω, μπορῶ κι' ἐγώ νὰ δίνω μερικὰ γιὰ ἐλεημοσύνη. Ἀλλὰ τὰ διαθέσιμα λεπτὰ ἢ πράγματα μοῦ τελειώνουν γρήγορα. Γιατί, σοῦ εἶπα, ἡ φτώχεια κι' ἡ δυστυχία στὸν κόσμον εἶναι πολλή. Κι' ὅταν ἔρχεται κι' ἡ σειρά τοῦ Ἀναστασάκη, — παραδείγματός χαίρει, — δὲν ἔχω πιά νὰ τοῦ δώσω τίποτα, κι' εἶμαι ὁποχρεωμένος νὰ τὸν λυπᾶμαι ποῦ δὲν ἔχει τσιπουνάκι, ἐνῷ ἂν εἶχα νὰ τοῦ ἀγοράσω, κι' ἐκεῖνος δὲν θὰ κρύωνε πιά, κι' ἐγὼ θὰ γλύτωνα ἀπὸ μιὰ λύπη παρὰπάνω. Κατάλαβες τώρα γιατί δὲν εἶμαι... ἐγωῖστής;

Ὅτε ναι! οὔτε ὅχι ὁ μικρὸς μου φίλος. Ἐμείνε λίγες στιγμὲς συλλογισμένος. Κι' ἔπειτα εἶπε:

— Ὅέ μου! Γιατί νὰ ὑπάρχουν στὸν κόσμον φτωχοί; Δὲν ἔκανε νὰ εἶναι ὅλοι πλούσιοι;

— Ἀδύνατο, μικρέ μου φίλε!

— Γιατί;... Ἀμα ἤθελε ὁ Θεός;...

— Ναι, μὰ ὁ Θεός, φαίνεται, δὲν ἤθελε. Κι' ὅπως ἔκαμε τὸν κόσμον, δὲν μπορεῖ παρὰ ἄλλοι νὰναί φτωχοί κι' ἄλλοι πλούσιοι.

— Δὲ φτάνουν δηλαδὴ ὅσα βγάλλει ἡ γῆ, γιὰ νάχουν τὰ ἴδια ὅλοι οἱ ἄνθρωποι; Ἐτσι ἔλεγε μιὰ μέρα ὁ μπαμπάς.

— Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω, γιατί δὲν τὰ μέτρησα. Ἀλλὰ ὅσα κι' ἂν βγάξῃ ἡ γῆ,

ἀπὸ χρυσάφι ὡς πατάτα, κι' ἀπὸ βροῦδα ὡς διαμάντι, πάντα ἄλλοι θὰ παίρνουν πολλὰ κι' ἄλλοι λίγα ἢ καθόλου. Αὐτὸ νὰ τὸ ξέρῃς. Κι' ἡ φιλανθρωπία, ὁ οἶκος, ἡ ἐλεημοσύνη, θὰ χρειάζονται πάντα γιὰ νὰ λιγοστεύῃ τὸ κακό.

Αὐτὸ τὸ καταλαβαίνω, εἶπε ὁ μικρὸς μου φίλος. Ὅσοι ἔχουν πρέπει νὰ δίνουν σ' ἐκείνους ποῦ δὲν ἔχουν.

— Καὶ μὲ θυσιά τους μάλιστα, εἶπα ἐγώ. Μιὰ τιποτένια εὐχαρίστηση, μιὰ μάταιη διασκέδαση, ἕνα περιττὸ πρᾶγμα, μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ τὰ στερηθῇ κανένας, γιὰ νὰ δώσῃ στὸν ἄλλον τὸ ἀναγκαῖο, τὸ ἀπαραίτητο.

Ὁ μικρὸς μου φίλος μεταμορφώθηκε ἄξαφνα ἀπὸ μιὰ λάμψη στὰ μεγάλα του ἔξυπνα μάτια.

— Σταθῆτε! φώναξε. Μπορῶ νὰ βρῶ αὐτὸν τὸν Ἀναστασάκη, ἢ καλύτερα τὴν μητέρα του;

— Εὐκολώτατα. Νά, ἰδὲς ἀπὸ τὸ παράθυρο... Κάθονται σὲ μιὰ καμαρούλα, μέσα σ' ἐκεῖνη ἐκεῖ τὴν αὐλὴν μὲ τὴν κόκκινη ξώπορτα. Μὰ γιατί;

— Γιατί ἔχω ἰσα-ἰσα εἰκοσι δραχμὲς, ποῦ μοῦ τίς ἔδωσε πρὸ ὀλίγου ὁ μπαμπάς, νὰγοράσω κάτι τι γιὰ τὴ φωτογραφικὴ μηχανή μου. Ἄς τὸ ἀναβάλω! Σὲ λίγες μέρες μπορῶ νὰ ξαναζητήσω τοῦ μπαμπά. Κι' αὐτὰ τὰ λεπτὰ θὰ τὰ δώσω τῆς μητέρας τοῦ Ἀναστασάκη, νὰ βάλῃ κι' αὐτὴ τὰ ρέστα καὶ νὰ τοῦ πάρῃ τὸ τσιπουνάκι του.

— Τί καθεσαι λοιπόν; τρέχα!... Πῶς θὰ χαρῇ τὸ καϊμένο τὸ παιδάκι ποῦ κρυώνει!...

— Τρέχω! χαίρετε! εὐχαριστῶ!...

Ἐτρεξε. Ἀλλ' ἅμα ἔφθασε ὡς τὴ σκάλα, στάθηκε λίγο καὶ ξαναγύρισε μουνδιασμένος.

— Πῶς; τὸ μετάνιωσες;...

— Ὅχι... ἀλλὰ... ντρέπομαι νὰ πᾶω ἐγὼ νὰ δώσω λεπτὰ...

Τίποτα εὐγενικώτερο-κι' ἀπ' αὐτὴ τὴ ντροπὴ τοῦ μικροῦ μου φίλου!

— Καλά, τοῦ εἶπα, ἄφησέ μου μένα τίς εἰκοσι δραχμὲς καὶ τίς στέλνον...

— Ἀ, ὦραϊά! Πάρτε τις!...

Μοῦ ἄφησε τὰ λεπτὰ στὸ τραπέζι κι' ἔφυγε πρὸ τρεχάτος ἀπ' τὴν πρώτην φορὰ, σὰ νὰ μάντευε τὸ «μπράβο» μου καὶ νὰ ντρεπόταν νὰ τὰκούσῃ...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΠΕΤΕΙΝΑΡΙ

Δυὸ πετεινάκια πιάστηκαν, καὶ τὸ ἕνα νίκησε τ' ἄλλο. Τὸ νικημένο τρύπωνε κάτω ἀπ' τὰ δεμάτια. Τ' ἄλλο ἀνέβηκε στὴν στέγη, τῖναξε τίς φτερούγες του, τέντωσε τὸ λαιμὸ του καὶ φώναξε μ' ὄλη του τὴ δύναμη, περήφανα:

— Κουκουρίκου!

Ἐάφνου κατεβαίνει ἕνα ὄρνις, χυμᾷ, πόνου στὸ φωνάκι καὶ τὸν τραβάει ψηλά γιὰ νὰ τὸν φάῃ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ 'Τουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Δὲν τολμοῦσαν ὅμως νὰ πυροβολήσουν, ἀπὸ φόβο μὴ σκοτώσουν κανένα παιδί.

Πρῶτος τοὺς πρόφτασε ὁ Πιστός κι' ἄρπαξε ἀπ' τὸ λαιμὸ τὸν Μπράντ, ποῦ γιὰ νὰποκρούσῃ τὸ σκύλο, ἀναγκάστηκε νὰφήσῃ τὸν Κοστάρ. Ὁ Οὐάλστον κε νὰφῇσῃ τὸν Κοστάρ. Ὁ Οὐάλστον ἔβριζε, τραβώντας πάντα τὸν Ζάκ, ἦταν ἔτοιμος νὰ πηδήσῃ στὴν βάρκα...

Ἄξαφνα, ἀπὸ τὴ σπηλιά,

βγήκε τρέχοντας ὁ Φόρτ.

Εἶχε σπᾶσει ἄραγε τὴν πόρ-

τα τῆς ἀποθήκης κι' ἔτρεχε

νὰ ἐνῶθῃ μὲ τοὺς παλιούς του

συντρόφους;... Αὐτὸ ἐνόμισε

τοῦλάχιστο ὁ Οὐάλστον. Καὶ

τοῦ φώναξε:

— Βόηθα, Φόρτ! βόηθα!...

Ὁ Ἐβανς ἐτοιμάσθηκε νὰ

τὸν πυροβολήσῃ, ἀλλὰ στα-

μάτησε, γιατί εἶδε τὸν Φόρτ

νὰ ῥίχνεται τοῦ Οὐάλστον, ποῦ

νὰ ῥίχνεται κι' αὐτὸς ν' ἀ-

ναγκάσθηκε νὰ φάσῃ τὸν Ζάκ, γιὰ νὰ χτυπή-

σῃ μὲ τὸ μαχαίρι τοῦ ἀνέλ-

πιστο ἐχθρό. Κι' ὁ δυστυ-

χησμένος αὐτὸς ἔπεσε στὰ πό-

δια τοῦ ἀναίσθητος.

Τὸ ἀπόσπασμα τοῦ Ἐβανς

ἄπειρε τώρα ἀπὸ τὴ σπηλιά

ὡς ἐκατὸ βήματα.

Ὁ Οὐάλστον θέλησε τότε

νὰ ξαναπαύσῃ τὸν Ζάκ καὶ νὰ

τὸν πετάξῃ στὴν βάρκα, ὅπου

τὸν περίμεναν ὁ Βοὺκ κι' ὁ

Μπράντ, ποῦ εἶχε καταφέρει

ν' ἀπαλλάχθῃ ἀπὸ τὰ δόντια

τοῦ Πιστοῦ.

Ὁ Ζάκ ὅμως, μιὰ στιγμή

ποῦ ἔμειν' ἐλεύθερος, εἶχε

προφτάσει νὰ βγάλῃ τὸν πε-

στροφὸν του. Καὶ μὲ θάρρος,

τὸ ἀδείασε ξαφνικά στὸ στή-

θος τοῦ Οὐάλστον.

Ὁ κακοῦργος ξαπλώθηκε,

πληγωμένος βαριά.

Πρόφτασαν οἱ δυὸ σύντρο-

φοί του, τὸν ἄρπαξαν, τὸν ἔ-

βαλαν στὴν βάρκα κι' ἄρχισαν νὰ λάνουν

καὶ νὰ ξεμακραίνουν.

Ἄξαφνα βροντᾷ τὸ κανόνι κι' ἕνα

πλήθος μύδροι σφενδονίζονται στὰ νερά

τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ Μόκος, βλέποντας τοὺς κακοῦρ-

γους νὰ φεύγουν, εἶχε βάλει φωτιά στὸ

κανόνι.

Κι' αὐτὸ ἦταν!

Νεκροὺς καὶ τοὺς τρεῖς, τοὺς ἔσερνε

τώρα τὸ ρεῦμα. Δὲν ἔμειναν παρὰ δυὸ,

κρυμμένοι στὸ δάσος. Ἀλλὰ παιδὲς τοὺς

λογάριαζε! Ἡ νῆσος Σέρμαν εἶχε ἀ-

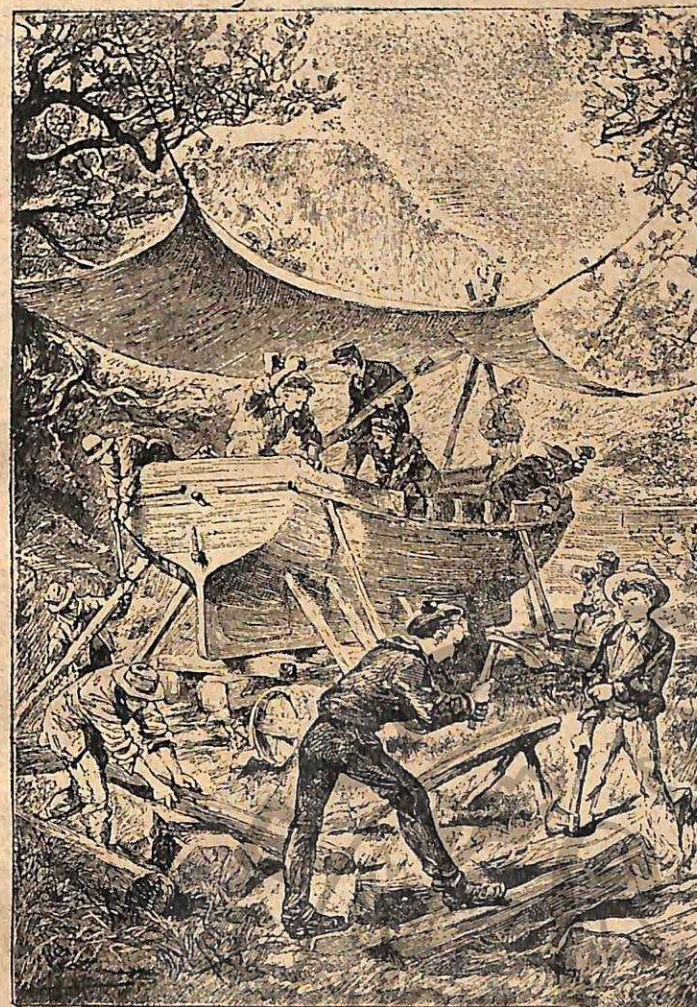
παλλάχθῃ ἀπ' τοὺς φονιάδες τοῦ Σέβερν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ'.

Συγχαρητήρια. — Θάνατος τοῦ Φόρτ. — Ἡ κατάσταση τοῦ Δόνιφαν. — Ὁ πληγωμένος γιαντρεύεται. — Ἡ βάρκα ἐπιδιορθώνεται. — Καλὸ κατευόδιο!

Νέα περίοδος ἀρχίζει γιὰ τοὺς ἀποίκους. Ἀγωνίσθηκαν ὡς τώρα γιὰ τὴ ζωὴ τους, γιὰ τὴν ὑπαρξή τους, τώρα ἔπρεπε νὰ ἐργασθῶν γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσή τους, γιὰ τὴν ποθητὴ ἐπιστροφήν στὴν πατρίδα τους, στὰ σπιτία τους, στοὺς γονεῖς τους.

Ἀμα πέρασε ὁ κίνδυνος, τότε εἶδαν

«Ὅλοι ἐργαζόνταν, καθένας κατὰ τὰς δυνάμεις του...»

τὰ παιδιά πόσο ἦταν μεγάλος. Ἀκόμα δὲν μποροῦσαν νὰ πιστέψουν τὴν ἐπιτυχία τους. Κι' ἐδόξαζαν τὸν Θεὸ ποῦ φωτίσει τὸν Φόρτ νὰ κάμῃ ὅ,τι ἔκαμε. Γιατί τοῦ Φόρτ τὸ ἀνέλπιστο κίνημα τοὺς εἶχε γλυτώσει ἀπὸ τοὺς τρεῖς φοβερώτερους κακοῦργους, τὸν Οὐάλστον, τὸν Βοὺκ καὶ τὸν Μπράντ. Ἀν δὲν ἦταν αὐτό, πὺρ μποροῦσε ὁ Μόκος νὰ τοὺς μυδροβολήσῃ; Ὁ φόβος μὴ σκοτώσῃ καὶ τὰ παιδιά...

Οἱ ἥρωες αὐτοῦ τοῦ πολέμου δέχθηκαν ἀπὸ τοὺς συντρόφους τοὺς τὰ θερμότερα συγχαρητήρια: ὁ Μόκος ποῦ ἔρ-

ριξε τὴν κανονιά στὴν ὥρα, κι' ὁ Ζάκ ποῦ μὲ τόση ἀταραξία πυροβόλησε τὸν Οὐάλστον. Τέλος ὑποχρεώθηκαν νὰ συγχαροῦν καὶ τὸν μικρὸ Κοστάρ, γιατί κι' αὐτός, — εἶπε, — ἂν εἶχε πιστόλι, θὰ πυροβολοῦσε, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν εἶχε...

Δὲν ἐλησμονήθηκε οὔτε ὁ Πιστός. Καὶ γιὰ τὴ μεγάλη ἀνδρεία καὶ ἀφοσίωσιν ποῦ ἔδειξε, τὸν χάιδεψαν ὅλοι, κι' ὁ Μόκος τοῦ ἔρριξε τὸ πιὸ μεγάλο του κόκκαλο.

Ὅστος ὁ Μπριάν, ἅμα μὲ τὴν κανονιά τελείωσε ἡ μάχη, γύρισε στὸ μέρος ὅπου περίμεναν οἱ ἄλλοι μὲ τὸ φορεῖο. Καὶ σὲ λίγο ὁ Δόνιφαν, ἀναίσθητος πάντα, ἦταν στὴ σπηλιά, ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι του. Ὁλὴ νύχτα, ἡ κυρὰ-Καίτη, ὁ Γόρδων, ὁ Μπριάν κι' ὁ Ἐβανς ἀγρύπνησαν κοντὰ στοὺς δυὸ πληγωμένους.

Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία, ὅτι ἡ πληγὴ τοῦ Δόνιφαν ἦταν βαρεία. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἀναπνοή του ἐξακολουθοῦσε ὀμαλὴ καὶ κανονικὴ, ἦταν φανερό πὺρ οὔτε οἱ πνεύμονες δὲν εἶχαν ἀγγιχθεῖ ἀπὸ τὸ μαχαίρι τοῦ Κόπ. Ἡ κυρὰ-Καίτη μάζεψε μερικά βότανα, τὰ ἔκαμε κατάπλασμα καὶ τὸ ἔβαλε στὴν πληγὴ, γιὰ νὰ μὴν κάμῃ πύο. Γιατί αὐτὸς τώρα ἦταν ὅλος ὁ κίνδυνος.

Ἡ πληγὴ ὅμως τοῦ Φόρτ ἦταν ἀκόμη βαρύτερη, θανάσιμη. Ὁ Οὐάλστον τὸν εἶχε χτυπήσει στὴν κοιλιά. Κι' ὅταν ὁ πληγωμένος συνήλθε λίγο κι' ἀνέλαβε τίς αἰσθήσεις του, εἶπε στὴν Καίτη ποῦ τὸν περιποιόταν:

— Εὐχαριστῶ, καλὴ μου Καίτη, εὐχαριστῶ! ἀλλὰ τοῦ χάκου χάνεις τοὺς κόπους σου. Δὲν ἔχω πιά ζωὴ!

Καὶ τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια του. Δὲν ἦταν μόνο ἀπὸ τὸν πόνο τῆς πληγῆς κι' ἀπὸ τὴν ἰδέαν τοῦ θανάτου. Ἦταν κι' ἀπὸ τὴν τύ-

ψη γιὰ τὸ κακὸ ποῦ εἶχε κάνει...

— Ἐλπίζε, Φόρτ! τοῦ εἶπε ὁ Ἐβανς. Τὸ ἐγκλημα σου τὸ πλήρωσες μὲ τὸ αἷμα σου. Θὰ ζήσης!

Ὅχι, ὁ κακόμοιρος δὲν θὰ ζοῦσε. Καὶ τὸ πρῶτ' ξεψύχησε, μετανιωμένος καὶ συχωρεμένος ἀπ' ὅλους. Τὸν ἔθαψαν κοντὰ στὸ γάλλο ναυαγὸ καὶ δυὸ σταυροὶ ἔδειχναν τώρα τοὺς δυὸ τάφους.

Ἡ ἀσφάλεια στὸ νησί δὲν ἦταν τελεία, ὅσο ὑπῆρχαν ὁ Ράκ κι' ὁ Κόπ. Γιὰ τοῦτο ὁ Ἐβανς, τὴν ἴδιαν μέρα, πῆρε τοὺς μεγάλους καὶ βγήκε νὰ τοὺς βρῇ.

(Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΣΤΗΝ ΑΛΚΗ ΜΟΥ

Ήσουν της Γνώμης της καλής βλαστάρη, με μύριες άλλες χάρες στολισμένο, κόρη και φίλη μου μαζί, καμάρι και στήριγμα σ' ἐμὲ τὸν πικραμένο.

Τὰ μάτια μου τὰ τόσο θολωμένα, με τὰ δικά σου μάτια ἐβλέπαν μόνο — πού ἦταν με θεο φῶς γαληνεμένα — κάθε καλό. Καὶ στὸν αἰώνιο πόνο

Σ' εἶχα κορυφὴ χαρὰ καὶ περηφάνια, μου κοίμειες γλυκὰ μὲν ἄλλη λύπη γιὰ τὴ Δανάη πού ἐφυγε σὰ οὐράνια καὶ νόμιζα πὼς σὲ ταξίδι λείπει...

Μὰ ἡ Μοῖρα μου με χτύπησε καὶ πάλι ἀρπάζοντας καὶ Σένα. Πόσο παλαιὸν νὰ μὴ καμφθῶ! μὰ σκόρβον τὸ κεφάλι σὰν ἀνθρώπος λιγούφρος καὶ κλαίω!

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΛΗΣ (C-H-E-F)

ΩΣ ΠΟΥ ΝΑ ΒΡῆ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ

(Μοθιοτόρημα ὑπὸ CH. DE RIJETER)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Στὴν ἀρχὴ τῆς ἔφτιαξε ἕνα τραπέζι ἀνάμεσα στὴν πόρτα καὶ στὸ κρεβάτι. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ κρεβατοκάμαρα ἦταν σκοτεινὴ μέρα νύχτα, ἔβαλε στὰ τελευταῖα τὸ τραπέζι ἀπὸ τὴν βιτρίνα, στὸ πιδ φωτεινὸ μέρος, ἀπ' ὅπου ἀκριβῶς περνοῦσαν πάνω καὶ κάτω οἱ διαβάτες.

Τὴν πρώτη φορὰ πού ἡ Μαίρη Μόλλι κάθησε γιὰ νὰ ντύσει μιὰ κοῦκλα, ἀπέβη ἀπὸ τὴ βιτρίνα μαζεῦθηκε κόσμος.

Παῖδι στὸ μαγαζὶ τοῦ Σολομών Χάγερομιθ; Τί σήμαινε αὐτό; Ἕνας διαβάτης στάθηκε ἀπορώντας, ὕστερα δύο, τρεῖς, δέκα. Κι' ἂν ὁ πόλισμαν δὲν ἔτρεχε νὰ διαλύσει τὴ συγκέντρωση, σὲ λίγο θὰ δυσκολευόταν ἡ κυκλοφορία.

Ὁ Σολομών τρόμαξε καθὼς εἶδε αὐτὸν τὸν πόλισμαν. Ἄν ἔμπαινε μέσα κι' ἀρχίζε τις ἀδιάκριτες ἐρωτήσεις;

Γιατὸ θεώρησε φρόνιμο νὰ μὴν ξανακάμει αὐτὸ τὸ τὸλμημα καὶ νὰ κρύψει καλύτερα τὸ παιδί ἀπ' τὰ μάτια τοῦ κόσμου.

Κράτησε τὴν ἀπόφασή του δυὸ μέρες. Τὴν τρίτη ὅμως, καθὼς ἦταν ὡραία λιανὰ, δὲ βάστηξε νὰ στερήσει τὸ παιδί ἀπὸ τὸ σπάνιο αὐτὸ δῶρο τοῦ οὐρανοῦ τοῦ Λονδίνου, κι' ἀμέσως, τραπέζι, κοῦκλα, δαχτυλίδες καὶ φορέματα ἀπλώθηκαν πάλι στὴ βιτρίνα. Καὶ πάλι ἔγινε κάποια κίνησις στὴ γειτονιά, ἀλλὰ σιγά-σιγά οἱ διαβάτες συνήθισαν νὰ βλέπουν στὴ βιτρίνα τοῦ Σολομών τὸ χαριτωμένο ἐκεῖνο νοικοκυριό.

Τὸ συνήθισαν τόσο πολὺ, ὥστε οὐτ' ἕνας διαβάτης δὲν περνοῦσε χωρὶς νὰ στεῖλῃ στὴ μικρὴ ἕνα χαμόγελο.

Μιὰ διαβάτισσα ὅμως, πού περνοῦσ' ἕνα ὥρατο ἀπόγεμα, δὲν ἀρκέστηκε στὸ χαμόγελο. Στάματησε μπροστὰ στὴ βιτρίνα, ἀκούμπησε χέμω τὰ δυὸ καλὰ-

θια πού κρατοῦσε, τὸνα γεμάτο λουκά-νικα, τῆλο γεμάτο πατάτες, κι' εἶπε:

— Ὁ Θεὸς νὰ με συχωρέσει, ἀλλὰ δὲν κάνω λάθος! Εἶναι τ' ἀγγελούδι μου! Μὰ πὼς βρίσκεται ἀκόμα ἐδῶ μέσα; Θεέ μου, μὴν τὴν ἐκλεψὲ ὁ Ὁδριὸς ἀπὸ τὴ μάνα της; Ἄ, ἂ, κυρὰ-Νανσύ, αὐτὸ τὸ μυστήριον πρέπει νὰ τὸ λύσεις, κι' ἂς μὴν εἶναι δική σου δουλειά.

Κι' ἀμέσως ξαναπῆρε τὰ καλὰθια, ἔσπρωξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε μέσα.

«Μπῆκε μέσα» τὸ λέει ὁ λόγος. Γιατὶ καθὼς κρατοῦσε τὰ δυὸ καλὰθια της, στριμώχτηκε στὴν πόρτα καὶ δὲ μπορούσε νὰ πᾶει οὔτε μπρὸς οὔτε πίσω.

— Ὅριστε τρόπος νὰ μπαίνεις στὰ σπίτια τοῦ κόσμου! φώναξε ὁ Σολομών, πού φοβήθηκε μὴν τοῦ σπάσει τὰ τζά-

κα λυπήθηκε κατὰκαρδα τὴν ὄρφανούλα. — Νὰ μοῦ τὴ στέλνεις πού καὶ πού νὰ τὴ φιλεῖω, εἶπε πέρνοντας πάλι τὰ καλὰθια της.

Ὁ Σολομών δέχτηκε μ' ἕνα κίνημα τοῦ κεφαλοῦ.

— Ἐρεῖς, θέλει ἀέρα τὸ μικρὸ καὶ δῶ-μέσα θὰ χάσει τὸ χρώμα του. Θὰ μοῦ τὴ στέλνεις λοιπὸν, κύρ-Σολομών;

Ὁ Σολομών ὀρκίστηκε στὸν Ἀβραάμ, τὸν Ἰακώβ καὶ τὸν Μωϋσῆ ὅτι θὰ τὴν ἔστελνε τὴ μικρὴ, κι' ἡ μαγείρ-ισσα ἐτοιμάστηκε νὰ φύγει.

— Στάσου, στάσου, κυρὰ-Νανσύ! Θὰ μοῦ ξεκολλήσεις τὴν πόρτα. Μπα σὲ καλὸ σου, τί ἔπαθες σήμερα;

— Ἀλήθεια, νὰ σὲ χαρῶ, ξεχάστηκα, ἀπάντησε ἡ ἀγαθὴ γυνίκα. Στάσου λοιπὸν νὰ περάσω, κι' ὕστερα μοῦ δίνετε τὰ καλὰθια μου.

Ἔτσι κατόρθωσε νὰ βγεῖ, καὶ σὲ λίγο εἶχε θρονιαστῆ πι-σω ἀπὸ τὸ φουδούν της. Δὲν ἦταν ὅμως χαρούμενη ὅπως συνήθιζε, ἀλλ' ἀμίλητη καὶ συλλογισμένη, γιατί συλλογίζεταν ὅλη τὴν ὥρα τὴ Μαίρη Μόλλι, τὸ κοριτσάκι πού δὲν εἶχε πατέρα καὶ μητέρα.

Μιὰ σκέψη τὴ βασάνιζε. Τί θὰ τῷκανε τὸ παιδί ὁ γέρος Ἰουδαῖος; Ἦταν ἱκανὸς νὰ τὸ φροντίσει καὶ νὰ τὸ κοιτάξει; Τὰ παιδάκια θέλουν τὴ μαμμὰ τους, αὐτὴ μό-

νο μπορεί νὰ πλάσει τὴ μικρὴ ψυχὴ τους. Ἐνῶ ὁ Σολομών ἦταν φιλάργυρος καὶ σκληρός, τὰ χέρια του ἦταν συνηθισμένα νὰ στίβουν τὸ αἷμα τοῦ φτωχοῦ κοσμάκη.

Φοβόταν μὲ τὰ σωστά της ἡ κυρὰ-Νανσύ καί, καθὼς καθάριζε τις πατάτες της, συλλογίζεταν μήπως εἶχε χρέος νὰ πᾶει νὰ εἰδοποιήσει τὴν ἀστυνομία.

Πάλι ὅμως σκέφθηκε ὅτι μπορούσαν νὰ τῷκλειναν σὲ κανένα ὄρφανοτροφεῖο. Ὅχι, αὐτὸ δὲν τῷἔλεγε. Τουλὰχιστο ἔδω μπορούσε νὰ πετάγεται νὰ τὸ βλέπει, κι' ἂν χρειάζετο καὶ νὰ τὸ περιποιήται.

— Ναί, ναί, θὰ σὲ προσέχω ἐγώ, ἀγγελοῦδι μου, μουρμούρισε μοναχὴ της ἡ καλὴ γυνίκα, κι' ἂν σὲ πειράξει ὁ Ὁδριός, ἔλα νὰ κάμει με μένα!

Κι' ἡ σκέψη αὐτὴ τῆς ἔφερε τόση διέγερση, ὥστε δὲν κατάλαβε πότε κατάρισε ἔτσι γρήγορα τις πατάτες καὶ

τις ἔριξε στὸ καυτό λάδι. Ἔτσι νὰ τὸν ἔδλεπε νὰ ψήνεται καὶ τὸν κακόγερο, ἂν τολμοῦσε νὰ πειράξει τὸ μικρὸ!

Κι' ὅμως ὁ καϊμένος ὁ Σολομών δὲν εἶχε καθόλου κακοὺς σκοποὺς. Τὴν ἄλλή μέρα, μόλις εἶδε τὴ λιανὰ νὰ λάμπει στὸ δρόμο, εἶπε στὸ παιδί:

— Μικρὴ Μαίρη, τρέξε τώρα πού εἶναι ἥλιος νὰ πῆς καλημέρα στὴ φιλενάδα σου, τὴν καλὴ κυρὰ-Νανσύ.

Ἡ μικρούλα ἔβαλε ἀμέσως τὸ σκουφάκι της κι' ἔτρεξε στὴν πόρτα.

Καθὼς ἀνοίξε, μιὰ ἀμφιβολία πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ τοῦ Σολομών, γρήγορη σὰν ἀστραπή.

Ἄν ἡ μικρὴ ἔβρισκε τὴν ευκαιρία καὶ τοῦ τῷσαζε;

Πῆγε νὰ τὴ φωνάξει πίσω: «Μαίρη!», ἀλλὰ ντράπηκε τὸν αὐτὸ του καί, καθὼς τὸ παιδί τὸν ρωτοῦσε με τὰ μάτια, τῆς εἶπε με φωνὴ κάπως συγκινημένη:

— Πήγαινε, πήγαινε, μικρὴ, ἀλλὰ νὰ προσέχεις στὸ δρόμο καὶ νὰ γυρίσεις γρήγορα.

Ἡ Μαίρη βρέθηκε ἔξω με δυὸ πεηδήματα, κι' ὁ Σολομών τὴν κοίταζε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ τζάμια τῆς βιτρίνας.

Τὸ πούλακι εἶχε βγεῖ ἀπ' τὸ κλουδί του!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ἡ «Μικρὴ Λεβάντα»

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού ἔβγαίνει ἔτσι ἔξω, κι' ὁ Σολομών αἰσθανόταν ὅτι κάτι θὰ τοῦἔλεπε, ἂν σὲ λίγο δὲν τὴν ξανάδλεπε ἀνὰ γυρίσει, καθὼς εἶχε ὑποσχεθεῖ.

Ξαπλώθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἔπιασε τὸ κεφάλι του καὶ βυθίστηκε σὲ σκέψεις. Τί γινόταν ἄραγε μέσα του; Στὴν ἀρχὴ τὸν εἶχε ὀδηγήσει μόνο ὁ αἰκτός, τὸ αἰσθημα αὐτό, πού ἦταν τόσο καινούργιο γιὰ τὴν ψυχὴ του. Σήμερα ὅμως ἦταν κάτι ἄλλο, κάτι περισσότερο ἀπὸ αἰκτός: Σήμερα τοῦ φαινόταν ὅτι τὸ μαγαζὶ θὰ ἦταν θλιβερό καὶ πένθιμο, ἂν ἔπαυε νὰ τὸ φωτίζει ἡ παιδικὰ αὐτὴ ψυχούλα.

Πέρασαν κάμποσα λεπτά κι' ἡ ἀνησυχία του μεγάλωνε. Σκέφθηκε ὅτι τὸ ἀκριβὲς ἄδικα τὸ παιδί κάπου κάπου καὶ μετάνοιωσε πικρά. Καὶ γιὰ νὰ διώξει τὴν ἀνυπομονησία πού τὸν κυρίευε, κάθισε νὰ γράφει στὸ μεγάλο του κατάστιχο τις δουλειές πού εἶχε κάμει ἀπὸ τὸ πρῶτὸ στὸ μαγαζὶ του.

Ἐκεῖ-κάτω, στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δρόμου, ἡ κυρὰ-Νανσύ ἄφινε τὴν καρδιά της νὰ λαλεῖ ἐλεύθερα. Καθὼς εἶδε τὴ μικρὴ νὰρχεται, ἄφισε στὴ μέση τὸν πελάτη, πού περίμενε ἀνυπόμονα νὰ πάρει ἕνα λουκάνικο, καὶ δὲν τὸν πρόσεξε πάλι, παρὰ μόνον ἀφοῦ ἔβαλε τὴ μικρὴ νὰ καθήσει καὶ τῆς ἔδωσε καὶ τὸ λουκάνικο.

— Ὁραῖος τρόπος φώναξε ὁ πελάτης. Περιμένω τόσην ὥρα νὰ γίνει τὸ λουκάνικο καὶ τοῦ λόγου σου τὸ δίνεις στὸ παιδί!

— Ντροπή! φώναξε τώρα θυμωμένη ἡ κυρὰ-Νανσύ, τονίζοντας τις λέξεις με κινήματα τῆς κουτάλας. Μὰ δίχως καρδιά εἶσαι λοιπὸν; Νὰ θέλεις νὰ πάρεις τὸ λουκάνικο ἀπὸ τὸ παιδάκι τὸ μικρὸ (τὸ ἀγγελούδι μου!), καὶ νὰ τὸ

λεῖαί τοῦ ἀπὸ κάμποση ὥρα καὶ κοιτάζε μελαγχολικὰ τοὺς διαβάτες.

Σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ χαμογέλασε. Περίεργο, τόση χαρὰ δὲν εἶχε νοιώσει ποτέ του. Πῆξε φοδῶνται ὅτ' ἀληθινὰ, καὶ τώρα πού τὴν ἔδλεπε νὰ γυρίζει, συλλογίστηκε ὅτι ἀφοῦ δὲν ἔφυγε με τὴν πρώτη ευκαιρία, σίγουρα δὲν τῆς εἶχε φερθεῖ ἀσχημα. Ἦξερε λοιπὸν κι' αὐτὸς νὰ δίνει κάποια εὐτυχία.

Ἡ Μαίρη Μόλλι προχώρησε χαρούμενη κι' ἔβαλε τὸ μῆλο πάνω στὸ τραπέζι.

— Μοῦ τῷδωσε ἡ κυρὰ-Νανσύ! εἶπε. Καὶ διηγήθηκε τὸ πλούσιο τραπέζι, πού τῆς εἶχε κάμει ἡ ἀγαθὴ γυνίκα.

Τὸ κοκκαλιάρικο χέρι τοῦ Ἑβραίου κουνήθηκε, ἀλλὰ δὲν προχώρησε.

Νὰ ἦταν ἄλλος καιρὸς, θάλεγε: «Νὰ ἕνα κελεπούρι, θὰ δειπνήσω ἀπόψε μ' αὐτό!». Ἀπόψε ὅμως κοκκίνησε με τὴ σκέψη, ὅτι θὰ στεροῦσε τὸ παιδί ἀπὸ τὸ γλυκό του.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΑΙΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΤΟ ΧΑΒΙΑΡΙ

Στὸ παραμάγαζο, ὅπου ἔτρωγε τὸ μεσημέρι, ἕνας ἐμποράκος κράτησε κείνη τὴν ἡμέρα τὸν κουμπάρο του, ἕνα χωριάτη, νὰ φάνε μαζί.

Εἶχε ἀφθονὲς ἐλιές, εἶχε καὶ κάμποσο χαβιάρι. Ἀλήθεια, τότε ἀκόμα, τὸ χαβιάρι δὲν εἶχε ὀχτακόσιες δραχμὲς τὴν ὀκά, ὅπως σήμερα. Πάντα ὅμως ἀκριβὸς ἦταν. Καὶ με πολλὴ του στενοχώρια ὁ ἐμποράκος, πού ἦταν καὶ λίγο τοιγκούνης, ἔδλεπε τὸ χωριάτη νὰ τρώῃ ὅλο χαβιάρι.

Ἐπιτέλους ἔχασε τὴν ὑπομονή. Καὶ με γλυκὸ χαμόγελο τοῦ κάνει:

— Τρώε, κουμπάρε μου, κι' ἐλιές. Εἶναι πολὺ ὠραίες.

— Μὴν πειράζεσαι, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ χωριάτης: καλὸ εἶναι καὶ τὸ χαβιάρι...

Κι' ἐξακολούθησε νὰ τρώῃ.

«Κάνει τὸν κουτό, συλλογίστηκε ὁ ἐμποράκος, ἂ, θὰ τοῦ δώσω νὰ καταλάβῃ!» Καὶ με διαφορετικὸ χαμόγελο:

— Μὰ, ἔρεῖς, κουμπάρε μου, τοῦ λέει, τὸ χαβιάρι κοστίζει...

— Ὁ μὰ τοῦ ἀξίζει! ἀποκρίνεται ἀμέσως ὁ χωριάτης.

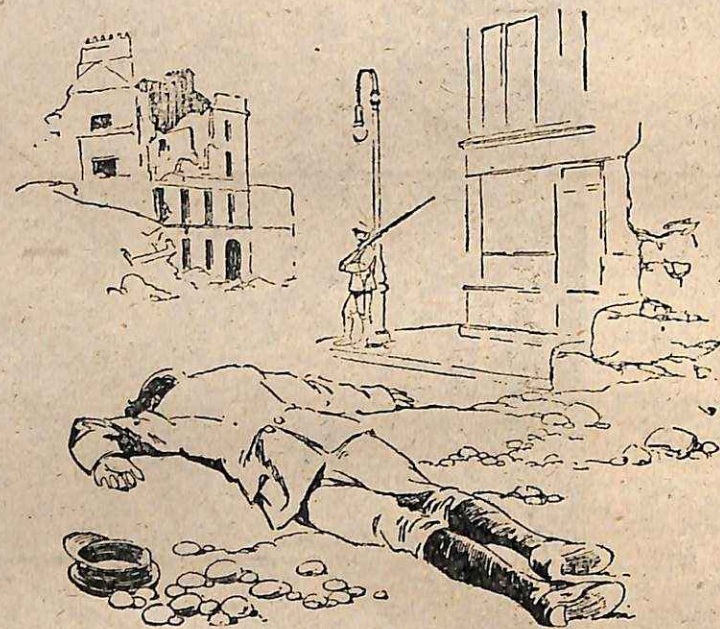
Ὁ ἄλλος ἀπελπίστηκε.

— Οὐφ! τοῦ κάνει: πολὺ χοντρός εἶσαι, κουμπάρε μου!

Κι' ὁ χωριάτης:

— Καὶ πού νὰ ἴδῃς τὸν ἀδερφό μου τὸ Μῆτρο!

Τὸ παλιὸ αὐτὸ ἀνέκδοτο εἶναι σήμερα πανελλήνιο. Καὶ τὰ λόγια «φέε, κουμπάρε μου κι' ἐλιές, — καλὸ εἶναι καὶ τὸ χαβιάρι» ἀποτελοῦν μιὰ κοινὴ παροιμία.

«Σκοτώθηκε στὸ Δουβλίνο, στὴν ἐπανάσταση».
(Σελ. 101, στ. γ')

«Ἀπέβη ἀπὸ τὴ βιτρίνα μαζεῦθηκε κόσμος».
(Σελ. 114, στ. α')

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΟΜΕΝΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. ΖΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΠΑΝΗΣ, 'Αθήναι. 'Ισότιμος Α' Βραβείου 235ου Διαγωνισμού Λύσεων.—
2. ΕΥΤΥΧΙΑ ΚΥΖΙΚΗΝΟΥ, Μαρουσιώτικη και Ροζίτα, Α' Βραβείον 235ου Διαγωνισμού
Λύσεων και Β' Βραβείον 26ου Διαγωνισμού Ξεσπασμάτος — 3. ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΚΑΜΠΑΝΗΣ, 'Αθήναι,
'Ισότιμος Α' Βραβείου 235ου Διαγωνισμού Λύσεων.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

('Εθνικόν 'Αριστέιον Γραμμάτων και Τεχνών)

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΤΡΕΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

με σκίτσα της δ. ΛΙΑΣ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— 'Αναστέναξε κι' εξακολούθησε :

— 'Ετσι πέρασε καιρός. 'Εμείς πια σ' είχαμε αγαπήσει σαν αληθινό παιδί μας. Κι' αφού σ'ε μεγαλώσαμε στο σπίτι μας, στην αγκαλιά μας, τρέμαμε μ'ην παρουσιάζονταν ξαφνικά οι γονιοί σου να σ'ε πάρουν, και παρακαλούσαμε να μ'ην γινόταν αυτό ποτέ!...

Τά λόγι' αυτά με συγκίνησαν βαθιά. Και πέφτοντας πάλι στην αγκαλιά εκείνη όπου είχα μεγαλώσει, φίλησα θερμά την καλή γυναίκα που τόσο μάγαπούσε, και της είπα :

— Μητέρα μου!... Σώπα κι' εγώ σ' αγαπώ!... 'Εσύ πάλι είσαι ή μητέρα μου!... Μήπως έχω κι' άλλη από σένα;...

10. Τί σκέφτηκα
και τί αποφάσισα τη νύχτα.

'Επεσα στο κρεβάτι, δίπλα στον 'Αντρίκο όπως πάντα' μ'α για πρώτη φορά στη ζωή μου, δεν μπόρεσα δληνύχτα να κοιμηθώ.

'Η ιστορία που μου διηγήθηκε ή ψυχομάννα μου, με είχε κάνει άνω-κάτω. Κάμποσες φορές είχα ιδεί κι' εγώ 'Ατσιγγάνους, παραστικούς πάντα απ' το χωριό μας, κι' ήξερα τ'α μελαψά άγριό-μουτρα και τ'α παράξενα, τ'α παρδαλά και βρώμικα ρούχα των ανθρώπων αυ-

τών που τόσο λίγο έμοιαζαν με μ'ας. Θυμόμουν ακόμα τόν τρόπο που έπιανε την ψυχομάννα μου, κάθε φορά που φανίζόταν στη γειτονιά μας καμμιά 'Ατσιγγάνα, και πώς μ'ας φώναζε και μ'ας περιμάζεψε στο σπίτι, αν τύχαινε να παίζουμε στο δρόμο. Θ'α φοβόταν ή δύστυχ'η μ'ην τ'ης έκλεβε κανένα παιδί, όπως μ'ια φορά μ'ια 'Ατσιγγάνα ή ένας 'Ατσιγγάνος—ποιός ξέρει!— είχε κλέψει μένα!...

'Αλλά τ'ο κακό, τ'ο μεγάλο κακό που μου είχε κάμει τότε ή κλέφτρα εκείνη ή ο κλέφτης, τ'ο είχαν διορθώσει, όσο μπορούσε να διορθωθεί, ο μαστρο-Παύλος κι' ή γυναίκα του. Ποιός ξέρει τί θ'α γινόμουν,—έλεγα με τ'ο νού μου.— αν δ'ε βρίσκονταν οι καλοί αυτοί άνθρωποι! Μ'ε πήραν και μ'ο ξανάδωσαν, τι είχα χάσει! σπ'ίτι, πατέρα, μητέρα, αδελφία, περιθάλψη, στοργή. 'Αλήθεια, τότε δ'εν είχαν παιδιά κι' ενόμιζαν πως π'ως δ'εν θ'αποχτούσαν ποτέ' μ'α να π'οι άπόχτησαν ύστερα δυό, κι' όχι μόνο με κράτησαν πάλι, αλλά και παρακαλούσαν τ'ο Θεό να μ'η βρεθούν οι αληθινοί μου γονιοί να με ξαναπάρουν. Γιατί μ'αγάπησαν, γιατί μ'αγαπούσαν...

'Α, πόση ευγνωμοσύνη χρωστούσα στους ανθρώπους αυτούς! Και πόσο μετάνιωνα που τ'ην πρώτη στιγμή, όταν

έμαθα τ'ο μυστικό, τ'αβαλα και μ'αί τους, σ'α να μ'οφταιγαν, σ'α να μ'οδχαν κάνει τ'ο κακό αυτοί, οι ευεργέτες μου!

'Αμ' αυτό πάλι που είχαν καταφέρει, να φτάσω να γίνω εννιά χρονών, χωρίς να μάθω π'ως μ' είχαν πάρει απ' τ'ο δρόμο; 'Αλήθεια, και τ'ορ' άκόμα θαυμάζω κι' άπορώ π'ως δ'ε βρέθηκε κανένας, μικρός ή μεγάλος, να μ'οι τ'ο π'ει πρωτύτερα! 'Ισως δ'ε θ'α τ'οδεραν κι' όλοι στο μεγάλο μας χωριό ή θ'α τ'οδχαν ξεχάσει. Μόνο στη γειτονιά μας θ'α τ'ο θυμόνταν. Μ'α οι δικ'οι μου τ'αχαν πάντα καλά με τ'ους γειτόνους, κι'οι άνθρωποι, γι'άγάπη τους, φυλάγονταν να κάμουν τέτοια έμιλία μπροστά μου, ούτ' έλεγαν τίποτα σ'α μικρά τους παιδιά που μ'οι μπορούσαν να μ'οι τ'ο προφτάσουν!...

'Όσοτ'ο τ'ώρα που ήξερα, θυμόμουν π'ως καμμιά φορά κάποιος π'ήγαινε να π'ει κάτι τί, κι' οι άλλοι ε'οδ'ς μ' έδειχναν και τ'οι γενεφαν να σωπάση. Και μ'ια μέρα, σ'ο σχολείο, ένας συμμαθητής μου, παιδί άνόητο και φλόαρο, με ρώτησε ξαφνικά αν ήταν αλήθεια π'ως ήμουν «ψυχογιάς απ' άλλοι». 'Αλλά εγώ, άνύποπτος, δ'εν έδινα σ' αυτά προσοχή. 'Ετσι τ'α λόγια εκείνα τ'οι Πα-νάγαρη, τόσο καθαρά και ξάστερα, με βρ'ηκαν όλωσδιόλου άπροετοίμαστο να δ'εχτ'ο τ'ο χτύπημα. Και π'ήγα να τρελαθώ!...

'Αλλά κ'είνη τ'η νύχτα, σ'την αγρύπνια μου, μ'οιόρεσα σιγά-σιγά να β'νω τις σκέψεις μου σ'ε τάξη και, πριν ξημερώση, να φτάσω σ' ένα συμπέρασμα: 'Επρεπε να φύγω με τ'ον Πα-νάγαρη!

Ναί, αυτό! 'Ο ψυχοπατέρας μου, είπα, ήταν φτωχός. Δούλευε σκυλίσια για να συντηρεί μεταδίας τ'ην οικογένειά του. 'Εγώ πάλι ήμουν ένα παιδί ξένο. Κι' είχα μεγαλώσει άρκετά μέσα σ' εκείνο τ'ο σπίτι. Λοιπόν, φτάνει π'ια! 'Ηταν καιρός να τ'ους ανταποδώσω τ'ην ευεργεσία. Θ'άφευγα, να δουλέψω κι' εγώ, για να τ'ους βοηθήσω. Και μόνο να τ'ους σήκωνα τ'ο βάρος μου, να τ'ους γλύτωνα απ' τ'ο ξεόδο, θ'άταν άρκετό. Μ'α να π'οι ο Πα-νάγαρης, για να με πάρει, θ'α τ'ους έδινε και διακόσιες πενήντα δραχμές τ'ο χρόνο. Δ'εν έπρεπε να τ'ους τις στερήσω. «Είχα χρέος», τελείωσε!

'Αλλά και γι' άλλο λόγο άκόμα ήθελα τ'ώρα να φύγω απ' τ'ο σπίτι κι' απ' τ'ον τόπο. Κι' αυτός ήσως ήταν ή κυριώτερος: Τ'ο μυστικό που είχα μάθει, με στενοχωρούσε, με βάραινε, μ' έκανε να ντρέπ'ομαι και καλά-καλά να μ'ην ξέρω π'ως να φερθώ στους ανθρώπους εκείνους που ως χτ'ες τ'ους είχα για πατέρα, για μητέρα, γι' άδερφό, γι' άδερφή, κι' άξαφνα είδα π'ως δ'εν τ'ους είχα τίποτα! Μ'α και τ'ους άλλους άκόμα, εί-

τε δικ'ους τ'ων Μυλωνάδων, είτε κουμπάρους, είτε φίλους άπλους και γνώριμους, καταλάβαινα π'ως τ'ώρα θ'α τ'ους ντρέπ'ομαι, γιατί όλοι βέβαια θ'άφεραν τ'ο «μυστικό» μου.

Μ'α ήταν κανένα κακό αυτό: 'Ηταν πράγμα για να μ'οι κ'άνη ντροπή;... 'Οχι βέβαια! Μ'α παιδί καθ'ώς ήμουν, δ'εν μ'οιόρεσα να σκεφτ'ο άλλοιούτικα. Και μ'οι φανόταν π'ως τ'ο καλύτερο που είχα να κάμω, ήταν να ξενιτευτ'ο για π'ολύ ή λίγον καιρό.

Βάλτε τ'ώρα και τ'ην επιθυμία εκείνη που μ'οι είχε γεννηθεί να ταξιδέψω, να ιδ'ω χ'ώρες, να γ'νωρίσω κόσμο,—μ'ια επιθυμία που απ' τ'ην παιδική μου ψυχή δ'εν τ'ιδιωχ'νε ούτε ή λύπη για τ'ο ξαφνικό,—και θ'α καταλάβατε γιατί έφτασα και σταμάτησα σ'την ιδέα π'ως έπρεπε να φύγω με τ'ον Πα-νάγαρη, και γιατί, όσο τ'η συλλογίζόμουν, τόσο καλύτερη τ'ην έβρισκα.

'Ισως θ'α σκεφτ'ηκατε, π'ως ύστερ' άπό τ'ην άποκάλυψη, μ'οι γεννήθηκε κι' ή επιθυμία να β'ρω τ'ους αληθινούς μου γονιούς, τ'ο αληθινό μου σπ'ίτι, τ'ην αληθινή μου πατρίδα. Κι' αυτό, φεύγοντας, ταξιδεύοντας, ψάχνοντας, ρωτώντας, ήσως κάποτε θ'α τ'ο πετύχαινα!...

'Ε, λοιπόν, όχι! 'Εκείνη τ'η νύχτα τ'ουλάχιστο, δ'εν μ'οι πέρασε καθόλου απ' τ'ο νού. Φαίνεται π'ως άγαπούσα άκόμα τόσο πολύ εκείνους που με βρ'ηκαν, ώστε δ'εν συλλογίζόμουν ούτε καν π'ως ύπ'ηρχαν σ'όν κόσμο οι άλλοι που με είχαν χάσει!...

11. 'Ο μαστρο-Παύλος
ούτε να τ' άκούση!

Τ'ο πρωί είπα π'ως εί- «'Ο μαραγκός πλάνιζε μ'ια σανίδα...» (Σελ. 117, στ. α'.) και αδιάθετος—και μ'α τ'ην αλήθεια, δ'εν αίστανόμουν και πολύ καλά, ύστερ' άπό τ'οση συγκίνηση, τ'οση σκέψη και τ'οση αγρύπνια,—και δ'ε σηκώθηκα νωρίς για να πάω σχολείο. 'Ο 'Αντρίκος έφυγε μονάχος. Μ' άφ'οι πέρασαν μ'ια-δυό ώρες, σηκώθηκα και τ'οτόηκα.

—'Εγινες, παιδί μου, καλά; με ρώτησε ή ψυχομάννα μου.

—Ναί... δ'εν έχω τίποτα... Και θ'α πάω λίγο στο μαγαζί!...

Είχα τ'ο σκοπό μου. 'Ηθελα να π'ω σ'ο μαστρο-Παύλο τ'ην άποφάσή μου.

Π'ήγα. 'Απέψω, τ'ο φουρνέλλο με τ'ην ψαρόκολλα κάπνιζε και μέσα, ό μαραγκός, μπροστά σ'ο μεγάλο άξεστο τραπέζι, πλάνιζε μ'ια σανίδα. 'Ο Βαγγέλης είχε π'αει να ψωνίσ'η καρφιά.

—Μπά! έκαμε μόλις με είδε ό ψυχοπατέρας μου σηκώθηκες!...

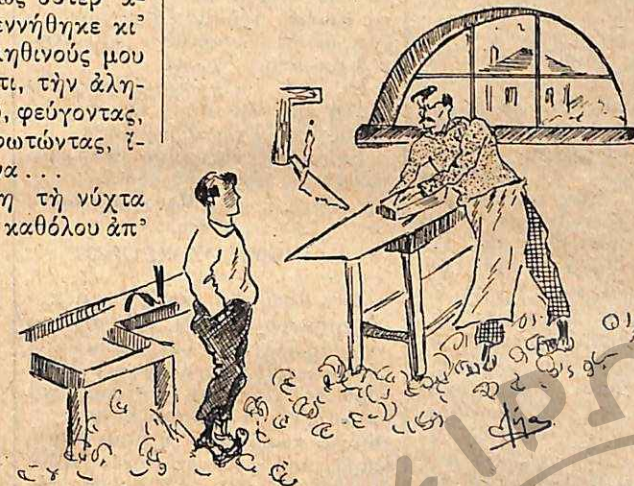
—Είμαι καλά... μ'οι πέρασε!...

—Μ'α σ'ε βλέπω χλωμό!... Μ'α που δ'εν π'ήγες σχολείο, δ'εν καθόσουν καλύτερα σ'τη ζέστα σου;

Μ'οι μιλούσε όπως πάντα, με κοίταζε όπως πάντα. 'Από τ'ο ύφος του, δ'εν μ'οιόρεσα να καταλάβω αν ή γυναίκα του τ'οι είχε π'ει τίποτα. Μ'α όπως κι' αν ήταν, εγώ τ'ώρα έπρεπε να τ'οι μιλήσω.

Κι' άρχισα από τ'ον Πανάγαρη. Τ'οι είπα π'ως ό «θιασάρχης» μ'οι πρότεινε να με πάρει μαζί του, να τραγουδ'ω κι' εγώ με τ' άνίψια του, και δ'ήλωσα σταθερά π'ως αυτό μ'οι άρεσε και θ'α π'ήγαινα!...

Μόνο από τ'ην έκπληξη που έδειξε ό μαστρο-Παύλος, όταν άκουσε α'τή τ'ην όμιλία, κατάλαβα π'ως ή ψυχομάννα μ'οι, είτε γιατί δ'εν πρόφτασε, είτε γιατί δ'εν θέλησε, δ'εν τ'οι τ'αχε π'ει. 'Αφ'ησε τ'ην πλάνια του ό άνθρωπος και κάμποσες στιγμές με κοίταξε άμίλητος και σαστισμένος. Τ'ο βλέμμα του όμως έλεγε καθαρά: «Είσαι σύ, ό Δ'ή-μης, που μιλάς έτσι; Μ'α που τ'ο βρ'η-

κες όλο αυτό τ'ο θάρρος; που τ'η βρ'ηκες όλη α'τή τ'η θέληση; Μήπως μεγάλωσες σ'ε μ'ια νύχτα; 'Εγώ, ως χτ'ες, σ' ήξερα μόνο εννιά χρονών παιδί!...

'Επειτα κούνησε τ'ο κεφάλι του. Και τέλος μίλησε κι' αυτός:

—Κατάλαβα!... Γι' αυτό λοιπόν χτ'ες είχες πάρει τ'α χωράφια ως τ'α κατάβραδα; 'Εκείνος ό καταραμένος σου είχε κάμει τ'ην πρότασή του και π'ήγες σ'την έξοχή να τ'η σκεφτ'ης μονάχος σου;... Κι' από τ'ην πολλή σκέψη δ'ε μ'οιόρεσες να κοιμηθ'ης δληνύχτα και να σηκωθ'ης πρωί να π'ας σχολείο σου;... Ναί, μ'α βγ'άλ' το απ' τ'ο νού σου! Λογάριασες, που λένε, χωρίς τ'ον ξενοδόχο. 'Όσο ζ'η ό μαστρο-Παύλος, δ'ε θ'α σ'αφήση να π'ας με θεατρίνους και σαλτιμπάγκους! 'Ακούς εκεί που θ'α σ'ε κάνω τ'ώρα μπεχλιβάνη και τραγουδίστ'η!... Βαρέθηκες τ'α γράμματα; Θέλεις τέχνη; 'Ορίστε τ'α άργαστ'ήρι τ'οι πατέρα σου! Κόπιασε δ'ω να σ'ε μάθω μαραγκό.

—Μ'α ό Πανάγαρης θ'α σου δ'ινή διακόσιες πενήντα δραχμές τ'ο χρόνο! άποκρίθηκα άκλόνητος.

—Δ'ε μ'οι χρειάζονται! Ν'α τ'οι π'ής να φυλάξ'η τ'α λεφτά του.

—Μ'α εγώ ξέρω π'ως σου χρειάζονται!... 'Επειτα έχω χρέος!...

—'Εχεις χρέος; Τί χρέος; που; σ'ε ποιόν;

—Σ'ε σένα! Π'οι μ'ανάστησες χωρίς να είμαι παιδί σου. Γιατί τ'ο ξέρω!... γιατί τ'ο ξέρω π'ως με π'ήρες από τ'ο δρόμο!...

—'Ε;!... φώναξε ό μαστρο-Παύλος τόσο δυνατά, που μ'α τ'ην αλήθεια τ'οδμαξα.

Κι' άφ'οι με κοίταξε πάλι άμίλητος λίγες στιγμές, σ'α να μ'ην ήξερε τί να π'ή και τί να κάμ'η, έρμησε ξαφνικά μ' άρπαξε απ' τ'ους ώμους με τ'α δυό του χέρια, και με τράνταξε φωνάζοντας:

—Ποιός; ποιός σου είπε τέτοιο πράμμα, ε;... 'Εκείνος; 'Εκείνος ό μα-σκαράς, ό σαλτιμπάγκος;...

—'Όχι, όχι!... 'Ο Πανάγαρης δ'εν τ'οι σε μένα!... Τ'άκουσα που τ'οι λεγε σ'ε σένα!... Χτ'ες τ'απομεσ'ημερο... σ'την α'λή!...

—'Α! έκαμε ό μαστρο-Παύλος.

Και μ'αφ'ησε, ρίχνοντας τ'α χέρια κάτω μάπελπισία.

—Και γι' αυτό, μάτια μου, θέλεις να φύγ'ης; με ρώτησε ύστερα.

—Γι' αυτό!... 'Η μητέρα μ'οι διηγήθηκε όλη τ'ην ιστορία!... Τ'ώρα π'ια τ'α ξέρω όλα!... Και θέλω να φύγω, για να κάμω τ'ο χρέος μου.

'Απ' α'τή τ'η στιγμή, ό μαστρο-Παύλος έπεσε, μαλάκωσε. Κι' ήσυχ'α, γλυκά, με συγκίνηση σ'τη φωνή και μ' ένα δάκρυ σ'α μάτια, δοκίμασε να μ'οι δ'είξη τ'ο άδικό μου, να με πείση να μείνω και, αν ήθελα, να γίνω μαραγκός. Μ'οι μιλούσε σ'α νάμουν όχι ένα παιδί, παρ'ά ένας μεγάλος και σ'α νάταν εκείνος όχι ένας πατέρας που είχ' έξουσία πάνω μου, παρ'ά ένας ξένος, ένας φίλος, ένας μεγαλύτερος.

Μ'οι είπε πολλά. Π'ως μ' αγαπούσε, π'ως μ' ήθελε κοντά του, π'ως δόξαζε τ'ο Θεό, όπως κι' ή γυναίκα του, που δ'εν ήρθαν ίσαμε τ'ώρα οι δικ'οι μου να με πάρουν. ('Ακολουθεί)

ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Παίρνετε ένα ποτήρι νερό, όχι γεμάτο, αλλά μόνο ως τ'ο ένα τ'ο τρίτο και ρίχνετε μέσα μ'ια δεκάρα. Σκεπάζετε τ'ο ποτήρι μ' ένα καρτόνι ή πιάτο, και τ'ο αναποδογυρίζετε. Κοιτάζοντας τ'ώρα μέσα σ'ο ποτήρι, θ'α δ'ήτε δυό δεκάρες.

Μ'η φοβάστε! ούτε σεις πάθατε τίποτα, ούτε... ή μαύρη μαγεία επενέδ'η: Τ'ο φαινόμενο όφείλεται άπλούστατα σ'τη διάθλαση τ'οι φωτός.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΝΘΗ

*Ανθή μου, ανθάκια όμορφα, ανθάκια μυρωμένα, τὰ μάτια μου μωγουέτε και την ψυχή μου έμένα.

Σεις είστε δώρα του Θεού σ' αυτόν τον ψεύτη κόσμο, γι' αυτό αγαπώ το μενεξέ, το ρόδο και το δυόσμο.

Κι' οί πεταλούδες χαρωπές σιμά σας τριγυρίζουν, σκύβουν, φιλούν τὰ φύλλα σας που άρώματα σκορπίζουν.

*Ανθή μου, ανθάκια όμορφα, ανθάκια μυρωδάτα, σās αγαπούν γεράματα, σās αγαπούν και νιάτα!

Άφρισμένο Κύμα

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΜΟΥ

Τόν πρώτο χρόνο που πήγα σχολείο, την πρωτοχρονιά οί γονείς μου μού χάρισαν ένα γραφείο. Βλέπετε, είχα πιά μεγαλώσει, κι' άφου πήγαινα σχολείο, έπρεπε νά'χω και τό γραφείο μου. Με τί χαρά τό υποδέχθηκα! Άμέσως άνοιξα όλα τὰ συρταράκια, κι' άφου περιεργάστηκα και την παραμικρότερη γωνιά του, άρχισα νά τοποθετώ τὰ τετράδια και τὰ βιβλία μου. Δέν είχα όμως παρά ένα βιβλίο και μερικά τετράδια. Άλλά έπειδή ήθελα νά έχω πολλά πράγματα πάνω του, μάζεψα και ό,τι άλλα βιβλία βρήκα, —εσαν παλιό οδηγό της Αιγύπτου με πολλές ζωγραφίες, δυό τρία μιγυρίνια που μού άρρεσαν— και τοποθέτησα στο γραφείο μου. Έπειτα πήγα από μακριά και τό καμάρωνα.

Αυτά συνέβηκαν την πρώτη μέρα. Ό καιρός περνούσε κι' ή αγάπη μου γι' αυτό μεγάλωνε· τό φύλαγα και τό περιποιόμουν ξεχωριστά. Κάθε πρωί, πριν φύγω για τό σχολείο, τό εσκόζονιζα και τό τακτοποιούσα. Αυτό γινόταν ταχτικά, κι' όταν άκόμη μεγάλωσα. Τό γραφείο μου τό θεωρούσα σά σύντροφό μου· παλιό· έκεί περνούσα τις ώρες της μελέτης μου· άκόμη κι' ό,τι άλλο ήθελα νά κάμω, έπρεπε νά καθήσω στην καθέκτα του.

Μιά μέρα, ένα γειτονόπουλο, ό Γιάννης, ήλθε νά μελετήσει με τόν αδελφό μου και, καθώς ζητούσε κάτι πάνω στο γραφείο μου, τό μανίτι του έμπλεξε από άπροσεξία στο χερούλι του συρταριού. Τό συρταράκι τραβήχθηκε με όρηι, έπλεσε κάτω, και τό χερούλι έσπασε. Ό Γιάννης έσκυψε, μάζεψε τὰ πράγματα που είχαν χυθεί, και δείχνοντάς μου τό σπασμένο χερούλι, μού λέγει: «Μή λυπάσαι και τόσο· μπορείς νά τό κάμεις και μπιλία έτσι που νά είναι αστοργγυλό».

*Αν και κείνη την ώρα με πή-

ραν τὰ γέλια, στενοχωρήθηκα πολύ. Τώρα όμως τό σπασμένο χερούλι μού θυμίζει τόν καϊμένο τό Γιάννη, που πρώτος πέταξε άπ' αυτόν τόν κόσμο.

Μιά μεγάλη μελανιά στη μέση είναι τό τελευταίο ένθύμιο της καϊμένης της Ψυχής μου που την δηλητηρίασαν.

Κάθε του μελανιά και κάθε του ξέγδαρμα μού θυμίζει και κάτι. Και τώρα άκόμη που έπαυσα νά πηγαίνω σχολείο, δέν παύω νά τό αγαπώ.

Τά χρόνια πέρασαν και μαζί μ' αυτά κι' ένα σωρό χαρές και λύπες, που τις περισσότερες μού τις θυμίζει τό παλιό μου γραφείο, ό πιο παλιός και πιστός σύντροφος της ζωής μου.

Δούλη Δωδεκάνησος

ΤΟ ΤΑΜΤΖΑΝΑΚΙ

Ξέρετε τί είναι ταμτζανάκι; Όσοι βγάσει κρασί ή πατρίδα σας, θά τό ξέρετε· μιά όσον δέν βγάσει, πώς νά σās τό παραστήση; Νά, μιά γυαλένια στάμνα κοιμένη στη μέση. Τέτοιο ένα μικρό ήταν και κείνο που μού στείλαγε. Σάν τόλαβα, λές και μυστικά τό ρωτούσα: Σάν τί καλό νά μούφερεις άπ' την πατρίδα, ταμτζανάκι; Μέλι μυροδοτιά σάν και τού 'Χρηττού; Μά και ξόδι νά μούφερεις, καλοδεχούμενο θάνα, γιατί νά αληθινό και μυρισμένο γλυκάδι.

Μά ήτανε κρασί φρέσκο, μοσχάτο· πήγα νά τό δοκιμάσω και λές και μέθυσα από τή νοστιμιά του. Μή νομίζετε πως ήτα πολύ και μέθυσα· ένα ποτηράκι μόνο. Θεέ μου, τί μέθη ήταν αυτή! Θυμήθηκα όλα τὰ βουνά, τὰ λαγκάδια, τις θάλασσες της πατρίδας μου, ταμτζανάκι της· τὰ μικρά που τρέφουν δόκλιχες οικογένειες, και τό κρασί μού φρόνηκε νέκταρ. άμβροσία! Σάν νάκουγα από μακριά τη τσαμπούνα κανενός βοσκού και νόμιζα πως βρισκόμουν σε πανηγύρι, κι' αναγάλλιαζε ή ψυχή μου!

Ευλογημένο ταμτζανάκι, που με τό κρασί μούφερεις και τόσες της μελέτης μου· άκόμη κι' ό,τι άλλο ήθελα νά κάμω, έπρεπε νά καθήσω στην καθέκτα του.

Η ΤΥΧΗ

*Εκλωθε μέσ' στη σπηλιά του χρόνου, καθισμένη στο σκαμνί, και τραγουδούσε ένα τραγούδι με βαρό και θλιμμένο ήχο, που λές κι' έβγαίνει άπ' τὰ κατάβρα· ένα μιάς πογεμίνης καρδιάς. Κι' έλεγε, όλο έλεγε λόγια θλιμμένα του τραγουδιού, κι' άπ' τὰ μάτια της κυλούσαν άργά-άργά σά σταγόνες βροχής τό πονεμένα δάκρυα.

*Ήτανε πολύ θλιμμένη, μιά έπρεπε νά γνέθι το νήμα της ζωής, και τόνγεθε δίχως νέφι

και χαρά, αλλά με τη θλίψη στην καρδιά της.

Τό νήμα έφεινε άργά-άργά άπ' τὰ δάχτυλά της. άλλου χοντό, άλλου φιλό, κι' άλλου κομπόζο. Ήτανε, βλέπετε, άγροχή Τύχη κείνη τη μέρα, και άχαρη κανόνιζε τό νήμα της ζωής.

Τό γέλιο άντηχούσε στις γύρω ρεμματιές κι' ήταν χαρούμενη και γελαστή όλη ή φύση.

Μά θά δής, ναι, θά δής, ό μητέρα Φύση, πως θά σ' εύχαστήσων κι' εγώ, έλεγε ή Τύχη. Θά γνέσω τό πιο διαλεγτό νήμα σ' όμορφα καλοδιπλωμένα άδράχια, που θά χρειαστή πολύ νά ξετυλιχτή για νά βρεθί τό τέλος του, και θάνα, κατ'αποροχινότα. Μά θά δής, ναι, θά δής πως θά σ' εύχαστήσων.

Και με γοηγοράδα μπήκε στη σπηλιά του Χρόνου, κι' άρχισε νά γνέθει, τραγουδώντας χαρούμενα τραγουδιά που έλεγαν όλο για χαρές κι' ευτυχίες κι' ήφωνή της έσμιγε με τών πουλών τις φωνές, που τις έπερνε ό άγέρας και τις σκορπούσε και στις πιο άπόμερες γωνίες.

Κι' άπ' τὰ γοηγοκίνητα δάχτυλά της έβγαίναν ένα-ένα τὰ καλοδιπλωμένα άδράχια.

Στη χαρά της, χαρούμενο κανόνιζε τό νήμα της ζωής.

Μοσχομάγκας

ΚΑΙΝΟΥΡΙΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Σάν άστραπή περνάει και πολύ γρήγορα γέραςε. Και σήμερα έρχεται άλλος, νεώτερος και καλύτερος, νά πάρη τό θρόνο. Γρήγορα τού άρπάξει τό στέμμα και τό φορεϊ σά νά τού λέγει: — «Φύγε, τώρα είναι ή δική μου ή σειρά, έσύ γέραςε πιά!» Έξη-σες 365 μέρες! Άλλως τε έσένα δέν θά σέ θέλουν τὰ μικρά παιδάκια, γιατί δέν έχεις πιά δόξα, και με άνυπομονησία περιμένουν έμένα που τούς φέρνω!»

Κι' ό γέρο-Χρόνος τού φορεϊ τό στέμμα στο κεφάλι λέγοντας: «Άχ, είσαι τώρα παλληκαρι έσύ, τόσο νέο και περήφανο! Μά γρήγορα θά γεράσης και σ' άπ' τὰ δώσης τό στέμμα σε άλλους νεώτερους!»

Τ'Ιθάμη

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Θυμάσαι, Νασούλη μου, τί ώραία που περάσαμε στην έξοχή; Ό, ναι! Γιατί νά περάσει τόσο γρήγορα τό καλοκαίρι; Έκει στην έξοχή ήμαστε τόσο ευτυχισμένοι!

Και με χειμώνα!

Γιατί νά μ'ε κλείνεις μέσα, ενώ έξω ένα άσπρο, κατ'αποροχινότα σκεπάζει τη γή;

Θυμάσαι, Νασούλη, που κάθε βράδυ, καθισμένοι έξω από την παραγκούλα μας, ακούγαμε τάρναμια που γόγγιζαν από τή βροχή, και μούλεγε ότι τὰ προβατάκια — έτσι τάλεγε— πηγαίνουν όπου πηγαίνει τό φεγγαράκι; Κι' όταν νυσταγμένους, άνοιγοχαλίνοντας τὰ ματάκια

σου, μούλεγε· πώς νυστάζει μικρό μου Νασούλη, σέ πήγα στο κρεβατάκι σου, όπου κοιουσιν κουρασμένοι από τό κνηγτό που έκανε· στις κότες· μέρα. Ξεχνώντας τις τιμές που σούβαζε ή «κακία» σου μούλα.

Άλλά έννοια σου, Νασούλη· ό χειμώνας, όσο καλός κι' άναι, θά περάσει. Θά λιώσων τὰ χιόνια, και μιά μέρα θά σης την καλή μαννούλα σου σου λέει:

— Νασούλη μου, έτοιμάσ' αύριο φεύγουμε για την έξοχή. Κι' έσύ χαρούμενος, χοροδώντας σάν άλογάκι, θά νάβης!

— Ζήτω τό καλοκαίρι! — Άνοιξιάτικη Βροχούλα

ΗΧ

ΣΚΕΨΕΙΣ

** Πρέπει νά κάνει κανείς καλό χωρίς νά τόν βλέπουν, πως ό μενεξές χύνει τό άρτου χωρίς νά φαίνεται.

** Τίποτα δέν είναι φοβερό άπ' τό νά μη σέ δένει· τ'έμει κλοστήρι έλπίδας με τη ζήλ.

** Υπάρχουν άνθρωποι δέν άσכולούται παρά με τὰ πράξεις τών άλλων.

** Ή χαρά ξαναγιόρνει τ'έγους και ή λύπη τούς νε γέρων.

** Δέν υπάρχουν δυστυχισμένοι άνθρωποι άπ' τούς κλάσους· όταν είναι λυπημένοι και είναι υποχωρούμενοι νά κάνουν τό κόσιμο νά γελά, ενώ ή ψυχή τού κλαίει.

** Δέν υπάρχει μεγαλύτερη παρηγοριά στη λύπη σου, όσον νά έχεις μιά φίλια αληθινή, την όποία νά μπορείς νά μ'ράζεσαι τη λύπη σου.

** Ή κακία ρυτιδώνει τ'η ψυχή, όπως τὰ γηραιά τό ποσωπο.

** Ή χαρά είναι ένα όνειρο ή λύπη ένας έφιάλτης.

** Καθένας υψώνεται διφορετικά την ευτυχία του.

** Όσο ευτυχής και άν είσαι, πάντα έλπίζει σ' ένα καλύτερο αύριο.

** Τί πιο καλό άπ' την έλθεοιά; Οί άλυσίδες, και χονάιναι, πάντα άλυσίδες.

** Όταν χάσουμε την ευχία μας, τότε μόνο τη βρισκόμε τελεία.

** Μπορεί με τη λήθη μ'ην έρχεται πάντοτε ή ευτυχία, αλλά άσφαλώς έρχεται ή γαλήνη.

Νέμεσις

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

*Ο Δάσκαλος.— «Όταν περνάει ό βασιλεύς, τί γίνεται ό πότοκος υιός του;»

*Ο Μαθητής.— «Όρφανός, φραγκίσκος».

Μετά τό ψέρεμα, ή Χρυσή λίστη στη μαμά της:

— Παρ' όλίγο νά πιάσω ψάρι μισή όκά!

Γλυκειά Χαραυγή

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Άθήναι, 42 όδός Εὐριπίδου την 4 Φεβρουαρίου 1929

ΣΗΜΕΡΑ που σās γράφω, ή Άθήνα είναι σκεπασμένη από χιόνια. Ή καλύτερα, —για νά μη λέμε υπερβολές, —υπάρχει χιόνι σε μερικά κεραμίδια και στις άκρες μερικών δρόμων. Άλλά κι' αυτό τό λίγο είναι άρκετά άσυνειθιστο για την πόλη μας. Και φαίνεται ότι από δώ βρήκε ή παροιμία «σάν τὰ χιόνια!», που τη λέμε όταν βλέπουμε κάποιον που είχε νά φανή καιρός. Νά, π.χ., μερικοί φίλοι μου που μού γράφουν τώρα ύστερ' από μήνες: Μά τὰ χιόνια και σάν τὰ χιόνια!...

Ή Έλένη Π. Οικονόμου, που μού στέλνει τό δεύτερό της ξεπάθωμα, είναι όλη χαρά για τό φετινό δωδεκάσλειδο. «Μόνο ή ζωγραφιά του πρώτου φυλλάδιου με τὰ Έλθετόπουλα, —μou γράφει, —μπορεί νά παραστήσει τη χαρά μου».

Ναι, τό δικαίωμα του ψευδώνυμου μπορεί νά τό στείλη και σε γραμματόσημο έλληνικά.

Φαντάζομαι τί θά υπέφερες ένα μήνα με τέτοια άρρώστεια, Καλυψώ Θωμαϊκή. Άλλ' άς έχη δόξα ό θεός που είσαι τώρα καλά. Πιά τό ξεπάθωμα σ' εύχαρίστησα· σ' εύχαριστώ και για τὰ καλά λόγια.

Σ' ένα μπου μ'ένα μέσα, ή Όμορφη Κουκλίτσα έλαβε δεκαπέντε τετράδια Μ. Μυστικών από Διαπλάσους. Φαντάσου λοιπόν πόσα όσπια. Φαντάσου σ' ένα χρόνο! Μά γι' ή λάβη μέσα σ' ένα χρόνο! Μά γι' αυτό ξεπαθώνεις και με τόσο ξηλό. Την εύχαριστώ πάρα πολύ.

Ή Μικρομέγανη είναι πολύ εύχαριστημένη που έγιναν τακτικές μου συνεργάτριες ή Μυρίνη κι' ή Βασίλισσα στις Παπαρόνες. Λογικά έστι με τη Ταρσούλη, τη Μυρίνη και τη Ρέσ, τώρα είναι πέντε. Παρατηρεί ακόμα ότι στη Σελίδα τα κορίτσια γράφουν καλύτερα. Κι' άνακοάζει: Ζήτω ό φετιμιάς! —Τά διδάκτρα στο Πανεπιστήμιο είναι κατά τη Σχολή. Για πιά Σχολή θέλει νά της πώ;

Βλέπω, Ολόχαρη, ότι έχεις πολλή μελέτη και μεγάλη έλλειψη λογικής. Μ'όλ' αυτό, έλπίζω νά ξαναγώ ής πάλι καιρού καμιά Κυριακή και μού γράψης ένα ώρατο γραμματάκι σάν αυτό.

Ή παλιά μου φίλη Νεφέλη μού γράφει: «Τό δωδεκάσλειδο και ή έλληνική μυθιστορία μου, γραμμένα άπ' τόν γλαφυρότερο Έλληνα συγγραφέα και στολισμένο με εικόνες και μελάνια από παιδί σου, είσαι ή πιο μεγάλη σου δώρεα κατ'αποροχινότα. Έμεις που νοιώθουμε τίς προσπάθειές σου, μπορούμε νάντιληγούμε τό μέγεθος της επιτυχίας σου. Πρέπει νάσαι περήφανη για τή φετινή σου έμφάνιση!... Δέν μού μένει παρά νά συγχαρώ τόν κ. Ξενοπούλο και νά τού εύχηθώ νά μ'ε χαρίσιν κι' άλλα πολλά τέτοια μυθιστορήματα. Με ξεχωριστή επιπλέον εύχαρίστηση καμαρώνω τὰ έργα της δ. Καρακάλου και της εύχομαι ή καλή αυτή αρχή νάχη την πιο ευτυχισμένη συνέχεια».

Κι' ή Μεγάλη Έλλάς μού γράφει: «Ή Διάντα άξίζει συγχαρητήρια κι' εύχαριστήρια που συνέλεξε νά δημοσιεύη συντομώτερα τό άνυπομόνως άναμενόμενο αυτό μυθιστόρημα. Άπό τὰ ώραίστα σκίτσα της, ιδιαίτέρως μού άρεσε τό δεύτερο με τόν κ. Ξενοπούλο, την περίφημη γατούλα του και τό άθηναϊκό του παράθυρο· μόνο οί γκρέκες λείπουν από τὰ μπερντεάκια». Ναι, αλλά τόση λεπτομέρεια δέν μπορούσε ίσως νά φανή σ' ένα άπλό μικρό σκίτσο. Όσο για τή λέξη «μάλιωμα» στην Έπιστολή τού κ. Φαίδωνος, για τήν όποια ή φίλη μας τόσο εύγενικά διαμαρτύρεται, δέν πρέπει νά την πάρουμε κατά γράμμα. Έχει άσπαστο φιλικό χαρακτήρα, παιγνιώδες, — και ταιριαστό άφου ό λόγος ήταν για γατούλα.

Κι' εγώ, Κυκλάμιο, χαίρω πολύ που με την εύκαιρία αυτής της έκδοσης του Γυμνασίου σας, θά σε γνωρίσω. Για τὰ κομμάτια σου δέν μπορώ νά σου πώ τίποτα από τώρα: θά τὰ διαβάσω με τή σειρά τους. Όχι, ή Μικρή Άγγελία δέν είναι άπαράτητη. Μπορεί νά σ' ιδρυθί ένας Σύνδεσμος, και νά δράση λαμπρά, χωρίς νά δημοσιεύσθ στην Έρσην του.

Σάν τὰ χιόνια και σ'ό, Νέμεσις, αλλά όταν έχεις τόσα μαθήματα, δέν πειράζει. Μά βέβαια που όσο μεγαλώνεις, με τόσο μεγαλυτερη εύχαρίστηση θά με διαδάξης. Για τήν καταγγελία σου είναι κάπως άργα. Περιστό πρῆμα, βλέπεις, δέν άξίζει νά γίνη τώρα ζήτημα.

Τό Τσιμπούρι μού γράφει: «Μεγάλη εύγνωμοσύνη όφειλω στη φίλη μου Μάρθα Σακκή, που με τὰ όρατα της λογικά κατόρθωσε νά με πείση νά γίνω συνδρομητής. Ναι, νά μού στείλη τὰ κομμάτια της για τή Σελίδα, άφου είναι μάλιστα άσπαστα άνέκδοτα, που θά κάμουν τὰ παιδιά νά γελάσουν».

Περιπλοκάς, δέν υπάρχει λόγος νάνησυχής και νά λυπάσαι. Οί άνθρωποι περνούν, αλλά τὰ έργα, όταν άξίζουν, μένουν. Βέβαια, μετὰ τόσα χρόνια που λές, — και μετὰ λιγότερα ίσως, — κανένας από τούς σημερινούς δέν θά υπάρχει. Θά τούς έχουν διαδεχθεί όμως άλλοι, κι' αυτοί θά μ' εύχαλοουθήσουν. Γιατί εγώ θά υπάρχω. Στην Έλλάδα αυτό δέν είναι πολύ συνηθισμένο. Άλλά στην Έρσην διαπύχουν περιδοτικά κι' έφημερίδες που βγαίνουν συνεχώς 100 και 200 χρόνια. Οί Έρσητες, οί πρώτοι τους συνεργάτες, πέθαναν πρό πολλού· άλλ' άφησαν διαδόχους. Όστε παρηγορού. Και τὰ παιδιά σου, και τὰ έγγονά σου ακόμα, μπορεί νά έχουν τή Διάπλასή τους.

Μόνο τό μικρό αυτό άπόσπασμα από τό μεγάλο κι' ώρατο γράμμα της Κάμεν Σόλβα: «Άς έτι δέν υπάρχουσιν ευτυχισμένα παιδιά από τὰ χωριότοπουλα της Έλθετίας. Τί μετριοφροσύνη! Είναι δυνατό; Και τὰ Διαπλάσους; Δέν μάντεψες λοιπόν τί χαρά θά τούς προξενούσε με τό δωδεκάσλειδο;...»

Νά κι' ή Αλεξανδρινός Φελάχος, που άμα έλαβε τὰ τέσσερα πρώτα φυλλάδια του νέου τόμου,

«γεμάτα από τόσο ώραία κι' ώφέλιμη ύλη», ένθουσιασθήκε περισσότερο από όλα τὰ άλλα έτη, κι' άποφάσισε νάναυαση τό ψευδώνυμό του, μολοντί φέτο έχει πάρα πολλά μαθήματα. Άλλά θάφτερώνει τή μόνη μέρα της έβδομάδος που τού μένει ελεύθερη «για νά ξεκουράζεται με την αγαπητή του Διάπλასιν».

Δέν ήταν άνάγκη, Ένδοξε Έλληνη, από τόσους προλόγους, για νά πής ότι κατά τή γνώμη σου ό σκύλος είναι νοσηρότερος από τή γάτα. Είπα ότι σε μένα μπορείς νά εκπράξετε ελεύθερα κάθε σας γνώμη, είτε σύμφωνη, είτε κι' άντιθέτη προς δική μου ή συνεργάτη μου. Μαζι μ' ένα άλλο της Μορέλλας, που υποστηρίζει την ίδια άποψη, έδωσα τό γράμμα σου στον κ. Φαίδωνα και... ποιός έσται τώρα τί θά βγί!

Πριν λάβω τό γράμμα σου, Έλευθέριε Ρουσάκη, έλαβα άλλο τού Ναρκίσσου που, καθώς σου είδες από προηγούμενο, βρήκε μόνος του την αίτία της άνωμαλίας έκείνης των Πινάκων. Άλλ' άν τόν συγάρχηκα κι' αυτό, πρέπει νά συγχαρώ και σένα, που τό μάντεψες άμέσως και την εξακρίθωσες. Τώρα δέν υπάρχει άμφιβολία: Οί Πίνακες, καμωμένοι από Έρσητα, είναι για ένα Ήμερολόγιο· άφ' έμετες είχαμε άλλο, και μόνο από τό 1923 έχουμε τό ίδιο. Όστε σ' όσες δηγήσεις σās έδωσα ό Πρακτικός για τή χρήση των Πινάκων, πρέπει νά προστεθί κι' αυτή: Για ήμερολογίες μετὰ τό 1583 και πρό του 1923, — στο διάστημα των τεσσάρων αυτών αιώνων διαφέρουν από τούς Δυτικούς, — πρέπει νά λαβαίνουμε με όπ' όψει τή διαφορά και ή νά τή βρισκουμε με άναγωγή κατά τό Νέο Ήμερολόγιο (άντι 1 Ίανουαρίου π. χ. νά ζήτομε 14) ή νά γυρίζουμε μιά ήμερα πίσω από κείνη που βρίσκουμε στον Πίνακα, δηλ. Κυριακή αντί Δευτέρας, Δευτέρα αντί Τρίτης και καθέξης. Νομίζω όμως ότι τό άσφαλότερο είναι ή άναγωγή της ήμερολογίας από τό Παλιό στο Νέο, γιατί ή διαφορά δέν ήταν σ' όλους αυτούς τούς αιώνες 13 ήμέρες. Παλαιότερα π. χ. ήταν 12 ήμέρες (1418 Ίανουαρίου έλέγαμε) από παλαιότερα 11 και καθέξης. Όστε χρειάζεται κι' ένας τέτοιος βοηθητικός Πίνακας, που νά δείχνη τή διαφορά των δυό Ήμερολογίων ανά τούς αιώνες. Άλλά ποιός από τούς φίλους μου θά μού τόν βρή; Εγώ, δυστυχώς, δέν έχω καιρό νά ψάξω...

Πολύ ώρατο, Θεοσι, τό έργο σου που δημοσιεύς ή «Έστία» άπό τήν Έκθεση των Άσπουδάστων Καλλιτεχνών. Μαρτυρεί τί θά είναι εκείνα που θά κινήσ, άφου τελειώσης τις σπουδές σου. Θά πώ στη Μυρίνη πώς σου άρέσουν τὰ κομμάτια της και στη Διάντα τὰ σκίτσα της. Όσο για τις έρωτικές σου, που νά έξρω εγώ άν άρεσουν της Διάντας ή νέα τέχνη, οί Βοτανικοί, οί Άρκαίοι Έλληνες και ό Γαλλάνης· Άς μάς πει ή ίδια Τυπογραφική λάθη. Ακαδημαϊκή Πολίτα. Στην Άκροστιχίδα έκείνη (άρ. 63, 4ον φυλλάδιον) ό

τύπος του ζητούμενου Έλλισοσυμφώνου είναι *-*·*, έπομένως ό πέμπτος άστερίσκος πρέπει νά σ'οσθ. Άλλως τς τέσσερις είναι κι' οί ζητούμενες λέξεις. Επίσης, ή όρθή λύσις του Διπλού Μεταγράμματος (άρθ. 610) είναι Λακωνία - Λαπωνία - Ίαπωνία κι' όχι Ίσπανία.

Όραίας Έπιστολάς μού έστειλαν αυτήν την έβδομάδα κι' οί έξής: Άνεμώνη, Χαρά τού Σπιτιού, Πέτρος Ριοναί, Ίδωμη, Αθήα Δρόσου, Κρυφή Άγάπη, Έυστράτιος Παξινός και Μικρός Άθηναίος. — Έλπίζω νά τούς άπαντήσω στο έρχόμενο.

Έξεδόθη σε 4η έκδοση ή «Στέλλα Βιολάντη» του κ. Ξενοπούλου, τό διήγημα μαζί με τό δράμα, — ένα χαριτωμένο βιβλιαράκι που τιμάται 20 δραχμές. Τώρα, σε 4η έκδοση έκδοση ξανατυπώνονται οί «Φοιτηταί». Όστε όσοι ζητούσαν αυτά τὰ έργα κι' άκούσαν πως είναι έξαυτημένα, άς τὰ προμηθευθούν εύκαιρώς γιατί και πάλι... θά έξαντληθούν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ούδέν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άναυούται, άν δέν συνοδεύεται υπό τού δικαιώματος όρ. ΙΟ. — Τά έγκρινόμενα ή άναυούμενα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1929. Όσα συνδεύονται από Α, άνήκουν εις άγρία και δσα από Κ, εις κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Προσωπιδόφορος, ά. Άτθίς, κ. (ΜΤ). Μίς-Έλλάς, κ. (ΑΚ). Κυρά της Έγγονας, κ. (ΠΚ). Άνθισμένη Λεμονιά, κ. (άντι του Άνθισμένη Άμυγδαλιά που ένεκοίθη κατά λάθος εις τό 8ον φύλλον). Μαγιάτικη Άύρα, κ. (ΣΚ). Τριβουλέτος, ά. (ΔΜ). Ραμόνα, κ. (ΗΖ). Δαμπαδιάς, ά. (ΔΔ). Νεοπτόλεμος, ά. (ΑΤ). Θέλιμα, κ. (ΕΠ). Χάρος Μιράντας, ά. (Μελαγχολ. Βαγ. Σ). Φοίβος, ά. (!!!). Πρόκοις, κ. (ΑΖ). Συριακόπουλο, ά. (ΕΛ). Βολιωτοπούλα, κ. (Βολ. Τρελ. για σου). Λάουρα Λαπλάντ, κ. (ΑΒ). Γόης Θαλασσών, ά. (ΑΧ).

Ανανεύσεις Ψευδωνύμων: Μυροίλος, ά. Κυρά Κυραλίνα, κ. Έλευθέρο Πουλί, κ. Ήρώ, κ. Σπύρος, κ. Ρέα, κ. Κόρη του Βουνού, κ. Χιόνι, κ. Φωτιά, κ. Μήδεια, κ. Όνειροπλήχτρα, κ.

Ή Διάπλasis άσπάζεται τούς φίλους της: Γ. Αλ. (δέν είναι καυτό παιδικό, αλλά ως ποίημα είναι τόσο όμορφο, που δέν μπορεί παρ νά τό δημοσιεύσω) επίσης και τό άλλο είναι φυλαγμένο για νά δημοσιεύη· σ' αυτά, βλέπεις, δέν κρατώ σειρά· βάζω κάθε φορά όποιο χωρεί στο κενό που παρουσιάζεται στο τέλος των πεζογραφημάτων) Μέγαν Άλέξανδρον (δταν τυπωθί δ' Οζυγός, θά τόν άναγγείλω και τότε θά ίδης πόσο θά τιμάται) Πολυπαθή Έλληνοπούλαν (χαίρω πολύ· θά είδες την έγκριση του ψευδώνυμου σου· νά μού γράψης) Κάστρο τού Μισορά (και για σένα, θά είδες, αυτό εδιάλεξα· εύχαριστώ για τὰ καλά λόγια) Γενναίον Άμαμόνα (σάν τὰ χιόνια και σ'ό! άς είναι, έλπίζω τώρα νά μού γράψης

συχνότερα, αφού είδες μάλιστα τη διαφορά από τάλλα ένεσιν περιδικά' πές στον άδελφό σου ότι ή ίσχύς των ψευδωνύμων του έλγχε την 30 Νοεμβρίου και τώρα πρέπει να τάνανωσής.) **Ροζέτιαν** (ά, μή διαστάσης άλλη φορά να μου γράψης' όσα γράμματα κι' αν έχω, και το δικό σου θα είναι ευπρόσδεκτο με όλα.) **Θεϊκό Δοξάρι** (έστεϊλα' τί άπόγινε με καίνο; τί σάς είπε ό κ. διευθυντής στην έπομένη συγκέντρωση;) **Μορέλλαν** (έδωσα τό μεγάλο γράμμα σου στον κ. Φαίδωνα, που τό πήρε με χαρά να τό μελετήσής.) **Ουράνιον Τόξον** (μήν αμφιβάλλεις ότι όσες βρώ καλές άπό τη συλλογή σου, θα τίς δημοσιεύσω με τη σειρά τους.) **Ανθισμένην Λεμονιάν** (για τό ξεσπάθωμα σ' εύχαρίστησα' σου έστεϊλα και τρία λυσόχαρτα' διάβασα και τό ποιηματάκι που σου ένέπνευσε ή όμορφιά τών χιονισμένων Πηλίου' αλλά δεν έξέρεις άκόμα να κάνης στίχους και καλύτερα θάταν νάγραφες την έντύπωσή σου στο πεζό' για δοκίμασε.) **Μαϊμού του Κωλέττη** (ό, τι σήχημα κι' αν έχουν τα καίσα, έγώ τα φέρνω στο δικό μου, φάνει να είναι καλά' τίς Μαϊμικές Είκοτες τίς δημοσιεύω για διασκέδασή σας' δεν άποτελοδν Διαγωνισμό και δεν είναι ανάγκη να μου στέλνετε τίς λύσεις τους.) **Αγριοτριανταφυλλιάν** (χαίρω που γνώρισες από μένα τόσα καλά κορίτσια' έστεϊλα 12 τετράδια.) **Σόϊβελ** (σοι τό ένέκρινα στο προηγούμενο' έρωτο τό γραμματάκι σου.) **Αστέρα του Πόντου** (ιδες στο 1ο φυλλάδιο την προκήρυξη του Διαγωνισμού τών Λύσεων.) **Μαγεμένην Ρεματιάν** (περιμένο και για τη Σελίδα' πώς είναι δυνατό να μή μπορής πιά να γράψης τίποτα καλό;) **Αγιοσύλη** (δεν έχεις δικίμο και τό προηγούμενο γράμμα σου ήταν πολύ έρωτο, και τό σημερινό' δεν σημαίνει αν τάγραφες και τά δυο βιστικά' ούτε τό ύφος δείχνει βία, μά ούτε κι' ο γραφικός χαρακτήρας.) **Καμπανέλλαν του Άγρου** (χαίρω πολύ, γράφε μου.) **Βασιλόπουλο του Παραμυθίου** (μή λυπάσαι που θα χάσης τό χρόνο σου' άμα δυναμώσης, θα μπορέσης να ανακληρώσης' την ύφεια πρώτα πρέπει κανείς να κοιτάξή.) **Αγγελον Καλωσύνην** (πάντε χρόνια... έ, δεν άργήσες και πολύ να καταλάβης, όπως λές, την άξία μου' άλλα παιδιά έκαμαν και περισσότερα' ωστόσο έρωτο τό πρώτο γράμμα που μου γράφεις' ως άληθινός πιά συνδρομητής.) **Τέλλον 'Ηβην** (και για μένα αυτό ήταν άδικο, αλλά τί να γίνή' ή καλύτερα άργά παρά ποτέ' ναι, ό κ. Ξ. έλαβε' σ' εύχαριστούμε για τά καλά λόγια.) **Χρυσόχτην** (έ, δεν πιστεύω να είσαι δυσχερατισμένη από τό θώρο που σου έκαμαν την Πρωτοχρονιά...) **Βασ. Σαλλαπασιδην** (έστεϊλα 2 δεσμ. λυσόχαρτο.) **Ελληνόπαιδα** (έστεϊλα 45 τετρ. και 2 λυσόχ.) **Δευκήν, Αττικήν Αδγήν, Τσούχτραν, Άγιν Σ. Βούλαργην, Σπύρον, Πανταχού Παρών κτλ.** **Είς όσας** έπιστολάς έλαβα μετά την 2 Φεβρουαρίου, θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 242ου Αγωνισμού. Τού φυλλάδιου τούτου ή λύσεις είναι δεκταί μέχρι της 9' Απριλίου.

138. Λεξιγριφος

Αν όνομα κοινότατο.
— Και ίσως τόνομά σου, —
Μ' ένα νησι ένωθη,
Τί θάλασσα άτελείωτη
Θά ιδής εύθύς μπροστά σου
Και διόλου... ειρηνική!

Μάρβα

139. Στοιχειόγριφος

Νερό άφθονο σου δίνω.
Μ' αν τό άρχικό μου λείπη
Και τό τελευταίο, θά γίνω
Μιά θεά στα όλύμπια ύψη.

Αντιγόνη

140. Τονόγριφος

Ακους άπ' τη γιαγιά σου
Τό παροξύτογο.
Στην 'Ηπειρό αν ψάξής,
Θά βρής τόξύτογο.

Κο.όϊδο

141. Αίνιγμα.

Δυό στοιχεία με γεννοϋν
Κι' είμαι δά κι' εγώ στοιχειό.
Τώρα αν τάλλα μετρηθούν,
Τέσσερά είναι κι' όχι δύο.

Ιωάννης Πούλιος

142. Ψαροκόκκαλον

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

Νάντικασταθοϋν οί άστερί-
σκοι διά γραμματίων ούτως ώστε
νάναγινώσκονται: Νήσος του
Αιγαίου, άλλη νήσος, άγιον
ζών, θαλάσσιον ζών, μυθολο-
γικόν όν, ποταμός της Εύρώπης,
μυστήριον, δένδρον.

Πλειάρχος Γράν

143. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 1 5 = Άρχ. στρατηγός.
2 1 3 1 5 = Μυθολογικόν όν.
3 4 3 5 = Πτηνόν.
4 1 2 1 2 1 = Καρπός.
5 3 2 1 = Όρος.

Έγγλεξίτα

144. Μαγική Εικών άνευ ει- κόνας

— Τάχη! κοιτάς αν έρχεται
αυτή.

— Αυτή! Δεν έχει όνομα;

— Μά τό είπα!

Βασπερίτης

145. Διπλή Άκροστιχίς

Τά μεν άρχικά τών κάτωθι ζη-
τουμένων λέξεων άποτελοϋν πτη-
νόν, τά δέ τρία γράμματα πόλιν
της Στερεάς Ελλάδος:

1, Φυτόν παροχθιον' 2, Αϊ-
σθησις' 3, Βασιλεύς της Ρώμης.
4, Ποταμός της Ελλάδος' 5, Ξύ-
λινον άγαλμα.

Μισσηκό

146. Έλλιποσύμφωνον

ο - ο - ι - α - ω - αι - α - α - ι - η - ω
Σαλτιμάγκες

147. Φωνηεντόλιπον

κ - π - ν - ν - κ - δ - λ - θ
Κέρη τών Αθηνών

148. Γρίφος

α α α α νούν
α α α α κα
α α α α νούν
α α α α
Ουράνιον Τόξον

Διά τούς Γαλλομαθείς

149. Charade

Droit, aigu, cherchez, je vous
Mon un dans la géométrie.
Vous circulez très librement
Sur mon second assurance.
Mon tout une très grande ile;
Trouvez-la, ce n'est pas difficile

Αθανάσιος Διάκος

150. Sans Consonnes

o - ae - ui

Γενοβέφα

151. Sans Consonnes

a - a - uee - oe - a - a - uee

Γαριβάλδος

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκήσ. του φύλ. 47

694. Πανήγυρις (Πάν. ή, γύ-
ρις.) — 695. Σίσυφος (σύ, σύ, Φός.)
— 696. Γρίπος-γρίφος. — 697. 'Η
όξεια. — 698.

Y

Μ Ε Λ Α Σ

Α

Σ Υ Ρ Ο Σ

Ρ Ο Δ Ο Σ

Ι Ο Ν

Κ Ρ Ο Ι Ο Σ

Μ Υ Κ Ο Ν Ο Σ

Α Β Υ Σ Σ Ι Ν Ι Α

699. Βοηθεΐτε άλλήλους. ('Η ά-
νάγνωσις ματαιόδοξος.) — 700-
703. 1. Έξ όνυχος τόν λέοντα.
2. Έξ έργων τόν άνδρα' 3. Έξ

οικειών τά βέλη' 4. Έξ ιδιωντά άλ-
λότρια. — 704. ΑΛΚΜΑΝ - ΑΡΑ-
ΤΟΣ ('ΑκΑζία, Λάρισσα, Κλαύ-
διος, Μέτελλα, Απολλων, Νέ-
στωρ.) — 705. 'Αλλού βροντά κι'
άλλού βρέχει. — 706. Μίσει την

υπερηφάνειαν (μ' εις ι, την υπέρ
ιφα, νί, άν.) — 707. Passage (pas-
sage). — 708. ROUMANIE (O-
ran, Uranie, Marne, Arrien,
Néron, Ionie, Enée.)

ΑΓΑΠΗΜΕΝΑ ΜΟΥ ΑΔΕΡΦΙΑ!

Θέλοντες ναχω μια γλυκειά άνάμνη-
ση της ζωής, ζητάω τετραδικά
κάρτες, αλληλογραφία άπό όλους σας.
Στείλτε: Βαγγέλη Στιβαχτά, Θήβα.

ΧΑΡΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑ

Ανταλλάσσουμε μ' όλα τα Διαπλάσ-
σα-Διαπλάσσοι, κάρτες και γράμ-
ματα. Στείλτε χωριστά, στη δύσταση, κα-
κά Μαργώνη, Θήβα.

ΦΟΙΒΟΣ ΛΟΥΛΟΥΔΕΝΙΣ

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

/ΚΘ' — 162

Χαιρετάμε τόν Διαπλάσσο. 'Ιδιαί-
ρες χαιρετούρες στο Γραλλομα-
τάκι (Υγειαινουν οί φίλοι σας Δελα-
τρίδης, Βολεόπουλος;) Μαγεμένο Βα-
σιλόπουλο (Φωτογραφίζονται έπιτομή-
να οί Διαπλάσσοι;) Γόρδιον Δεσμ.
(Προλέγεις άκόμη τά μελλοντά;) Σας
ξέρουμε, μά ξέρετε. Αποκαλύ-
ψας! Μίς Έλλάς, Ζουρλομανδύς.

/ΚΘ' — 163/

ΟΙ ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

Λέγουν σ' όλα τα Διαπλάσσοι, ότι, αν
αγαπάνε τη Διάπασα, τότε ά συν-
τρέχουν τό σκοπό της, τότε ά πρέπει
να ξεχάσουν και τόν Διαγωνισμό των
πρεσ συνδεδεισιν διηγήματα (ΚΘ' — 137) (ΚΘ' — 145). Σύλλογι,
στηρίχτε μας για να σας συντρέξουν
μεις. Περιμένουμε λοιπόν την συνδρο-
μήν γενικώς — Μανξεδένια, τό
σου' σε ξέρουμε.

/ΚΘ' — 164/

ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ

Υποψήφιος στο Δημοψήφισμα

/ΚΘ' — 165/

Κ' ο ΑΝΟΜΥΜΟΣ με τη σειρά του άς
ρακινεί να συνδράμει όσο τό δυνατό
τό Διαγωνισμό τών ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ
Μεγάλε Άλέξανδρε, Γαλανή Νεράιδα,
ξέρω αλληλογραφούμε; Δας: (ΚΘ' — 15)

ΑΝΟΜΥΜΟΣ

/ΚΘ' — 166/

Μ' ένα φίλο χαιρετισμό σ' όλους,
σ' όλες, μπαίνω πάλι στο Διαπλά-
σσο. Ανταλλάσσω κάρτες και γράμ-
ματάκια: Γιάννην Λαγουδάκη, Σαραντα-
που 17, Πατήσια, Αθήνα.

Ηβη, Λέλια, Φραγκίσκος, Βα-
νέσσα, Μόνα-Αίσα, Σγουρομαλη,
φροδίτη της Μήλου, Ισπανόλα, Μα-
γεμένο Βασιλόπουλο, Σταράτη, Μα-
λαχρονήν του Σιγέτιν, Δικηγόρος
Γορδίο Δεσμέ, Κερη τών Αθηνών
μια ξεχωριστή, εύχαρίστηση, θάνατο
τη γνωριμία σας.

ΠΙΣΤΙΕ-ΠΑΤΡΙ

/ΚΘ' — 167/

ΑΓΑΠΗΜΕΝΑ ΜΟΥ ΑΔΕΡΦΙΑ!

Θέλοντες ναχω μια γλυκειά άνάμνη-
ση της ζωής, ζητάω τετραδικά
κάρτες, αλληλογραφία άπό όλους σας.
Στείλτε: Βαγγέλη Στιβαχτά, Θήβα.

ΧΑΡΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑ

Ανταλλάσσουμε μ' όλα τα Διαπλάσ-
σα-Διαπλάσσοι, κάρτες και γράμ-
ματα. Στείλτε χωριστά, στη δύσταση, κα-
κά Μαργώνη, Θήβα.

ΦΟΙΒΟΣ ΛΟΥΛΟΥΔΕΝΙΣ

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη

Ανταλλάσσω Μ. Μυστική με όλους
Δας: Μαίρη Πάνου, όδ. Μητροπο-
λιτών 10, Θεσσαλονίκη (Διά Π.
κρίδα). Πρώκη